Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 251 768 van 29 maart 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat A. SCHMITT**
Mechelsesteenweg 12/11
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Dominicaanse nationaliteit te zijn, op 12 november 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 oktober 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 18 november 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 januari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. D'HAENENS, die loco advocaat A. SCHMITT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker wordt op 25 september 2013, op voorlegging van een geldig internationaal paspoort en een geldige Spaanse verblijfstitel, in het bezit gesteld van een aankomstverklaring geldig tot 22 december 2013.

1.2. Op 27 maart 2014 wordt verzoeker opnieuw in het bezit gesteld van een aankomstverklaring, ditmaal geldig tot 27 juni 2014.

1.3. Op 14 januari 2015 wordt verzoeker onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Antwerpen.

1.4. De correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeelt verzoeker op 27 november 2015 tot een gevangenisstraf van zes jaar voor gijzeling met foltering en drugshandel in het kader van een vereniging. Het vonnis luidt onder meer als volgt:

"(…) De feiten zijn zeer ernstig en getuigen van een criminele ingesteldheid. Eerste, tweede en vierde beklaagde zijn betrokken bij de transactie van een kilo cocaïne, die ze op krediet hadden gekregen wat wijst op hun bekendheid in het milieu. Wanneer de deal mislukt, keren eerste en tweede beklaagde zich tegen vierde beklaagde die ze gijzelen en waarbij agressie niet geschuwd wordt. Derde beklaagde stelt haar woning ter beschikking voor het gijzelen van Y.
De rechtbank houdt bij het bepalen van de straf rekening met de aard en de ernst van de feiten, met de omstandigheden en van de feiten en met de persoon van beklaagde, hun persoonlijkheid en blanco strafregister in België. Gelet op de ernst van de feiten gaat de rechtbank niet in op het verzoek om derde beklaagde een autonome werkstraf op te leggen."

1.5. Op 10 december 2015 doet mevr. C.G.M.O., met de Spaanse nationaliteit, bij de stad Antwerpen een melding van een voorgenomen huwelijk met verzoeker. Op 21 oktober 2016 treedt verzoeker in het huwelijk met mevr. C.G.M.O.

1.6. Op 20 oktober 2017 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn minderjarige zoon S.C.Y, geboren in 2017, met de Spaanse nationaliteit. Inzake deze aanvraag beslist de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen op 19 maart 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, omdat verzoeker niet binnen de gestelde termijn de nodige bewijsstukken had overgemaakt.

1.7. Op 22 augustus 2018 dient verzoeker een nieuwe aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, ditmaal in functie van zijn echtgenote met de Spaanse nationaliteit. Verzoeker wordt op 17 april 2019 in het bezit gesteld van een F-kaart, omdat de aanvraag van 22 augustus 2018 niet binnen de termijn van zes maanden kon worden behandeld.

1.8. Op 4 oktober 2019 wordt verzoeker op de hoogte gebracht van de mogelijkheid dat zijn verblijfsrecht wordt beëindigd en hem de toegang tot het Belgische en Schengengrondgebied voor een bepaalde periode wordt ontzegd, om redenen van openbare orde. Er wordt hem een vragenlijst overhandigd in het kader van het hoorrecht en verzocht deze in te vullen en alle volgens hem nuttige bewijzen voor te leggen.

1.9. De gemachtigde van de destijds bevoegde minister beslist op 18 november 2019 tot beëindiging van het verblijf. Bij arrest van 6 februari 2020 met nr. 232 341 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.10. Verzoeker dient op 17 april 2020 een nieuwe aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, ditmaal opnieuw in functie van zijn minderjarige zoon S.C.Y. met de Spaanse nationaliteit. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beslist op 7 oktober 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 17.04.2020 werd ingediend door:

Naam: [S.B.]
Voorna(a)m(en): [M.A.]
Nationaliteit: Dominicaanse Republiek
[…]

om de volgende reden geweigerd:
De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 17.04.2020 gezinshereniging aan in functie van zijn minderjarig kind, de genaamde [S.C.Y.] [RR: ….] van Spaanse nationaliteit in toepassing van artikel 40bis, §2, 5° van de wet van 15.12.1980.

Het verblijfsrecht dient geweigerd te worden aan betrokkene op basis van artikel 43 van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of de nationale veiligheid.

Betrokkene werd door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld op 27.11.2015 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 jaar daar hij zich heeft schuldig gemaakt aan gijzeling met foltering: aan verdovende middelen, namelijk cocaïne te hebben ingevoerd, vervaardigd, in bezit had, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, het misdrijf een daad zijnde van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, aan verdovende middelen, namelijk cocaïne, te hebben uitgevoerd, vervaardigd, in bezit had, verkocht ofte koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, het misdrijf een daad zijnde van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging; aan deel te hebben uitgemaakt van een vereniging met het oogmerk om een aanslag te plegen op personen of eigendommen en die tot doel heeft misdaden te plegen. Deze feiten werden gepleegd tussen 30.11.2014 en 14.01.2015.

Uit het vonnis d.d. 27.11.2015 blijkt dat het om ernstige feiten gaat die getuigen van een criminele ingesteldheid. Meneer was betrokken bij de transactie van een kilo cocaïne, die hij en zijn kompanen op krediet hadden gekregen wat wijst op hun bekendheid in het milieu. "Wanneer de deal mislukt, keren eerste en tweede beklaagde zich tegen vierde beklaagde die ze gijzelen en waarbij agressie niet geschuwd wordt. Derde beklaagde stelt haar woning ter beschikking voor het gijzelen" van het slachtoffer.

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken: EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: "De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende affecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschiften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. Blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannamen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54 Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. 1-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67)."

Het feit dat betrokkene een kilo cocaïne kon verkrijgen op krediet, doet vermoeden dat hij zeer goede connecties heeft in het drugsmilieu en dat de kans bestaat dat hij niet aan zijn proefstuk toe was. Het gaat hier niet alleen om internationale drugshandel (uit het vonnis blijkt nl. dat betrokkene toegaf naar Parijs te zijn gegaan om een kilo cocaïne te gaan verkopen) maar ook om gijzeling met foltering. De

wetsgeneesheer die het slachtoffer onderzocht, stelde volgende letsels vast: scalpering ter hoogte van de kruin, ecchymosen en impressies ter hoogte van bovenarmen en polsen, compatibel met vastbinden: meerdere steekverwondingen ter hoogte van beide bovenbenen. De ernst van de thans voorliggende feiten wordt ook nog bevestigd in de zware strafmaat van zes jaar gevangenis die aan betrokkene werd opgelegd. Mede gezien het vermoeden dat betrokkene zijn weg zou kennen in het drugsmilieu, is het niet onredelijk te veronderstellen dat er een groot risico op recidive is. Verder blijkt uit het dossier dat betrokkene zo'n 7945,81 euro aan schulden af te betalen heeft aan de dienst Niet Fiscale Invorderingen, terwijl het gezin van 3 volwassenen (waaronder één meerderjarige studerende stiefzoon - cfr. nazicht in Dolsis, waaruit studentenarbeid blijkt op naam van dhr. [P.C.Y.]) en 4 minderjarige kinderen met één inkomen dient rond te komen. Betrokkene is sinds 20.03.2020 met een afbetaling gestart aan 100 euro per maand. Zoals reeds uiteengezet, blijft het risico dat betrokkene opnieuw contact opneemt met zijn contacten in het drugsmilieu reëel aangezien drugstrafiek nu eenmaal veel lucratiever is dan werken als arbeider en aangezien betrokkene in het verleden reeds bewezen heeft dat hij graag snel en veel geld verdient. Bovendien kan de vraag gesteld worden of betrokkene - naast de reeds eerder aangehaalde officiële schulden - geen schulden heeft in het milieu aangezien betrokkene de kilo cocaïne die van hem en zijn kompanen gestolen werd op krediet verkregen had.

Uit het advies van het Openbaar Ministerie bij de Strafuitvoeringsrechtbank d.d. 11.06.2019 naar aanleiding van het 'Verzoek tot toekenning beperkte detentie' dat betrokkene indiende, blijkt: "Het risico van het plegen van nieuwe ernstige feiten is bestaand. Betrokkene werd veroordeeld tot een hoofdgevangenisstraf van 6 jaar wetens inbreuken op de drugwetgeving en gijzeling met lichamelijke foltering. De zeer ernstige feiten kaderen binnen het drugmilieu en werden voornamelijk gepleegd vanuit makkelijk en snel geldgewin. Betrokkene geeft aan dat hij voorafgaand aan de huidige feiten, reeds eerder drugtransporten deed vanuit Nederland welke hem telkens 2000 à 3000 euro opleverden. Gelet op het gemak waarmee werd overgegaan tot het plegen van strafbare feiten voor het snelle geldgewin en gelet op contacten die betrokkene kenbaar heeft in het drugmilieu, kan het risico op het plegen van nieuwe strafbare feiten niet worden uitgesloten wanneer zich financiële moeilijkheden zouden voordoen."

Dat uit het SURB-vonnis dd. 26.06.2019 blijkt dat betrokkenes uitgaansvergunningen en penitentiaire verloven tot op heden een gunstig verloop kennen, dat betrokkenes detentiegedrag tot op heden gunstig is, dat hij verschillende getuigschriften behaalde en een vertrouwensfunctie uitoefent, dat hij Nederlands leerde en erin slaagde zijn reclasseringsplan volledig op punt te stellen, maakt niet dat er geen risico bestaat op recidive en wil niet zeggen dat hij geen gevaar meer zou zijn voor de openbare orde. Het is in principe met meer dan normaal dat men zich binnen de gevangenismuren correct gedraagt daar men er strikt opgevolgd wordt, betrokkene heeft er bovendien de gelegenheid met gelijkaardige feiten te plegen als de feiten waarvoor hij veroordeeld werd. Dat betrokkene reeds uitgaansvergunningen verkreeg die zonder problemen verlopen zijn, dat hij op 26.06.2019 een beperkte detentie met penitentiair verlof werd toegekend en dat hij op 23.01.2020 aangesloten werd onder elektronisch toezicht n.a.v. het vonnis van de Strafuitvoeringsrechtbank Gent dd. 17.01.2020 wil geenszins zeggen dat hij geen gevaar meer zou vormen voor de openbare orde, Het is immers in zijn eigen belang dat hij zich gedraagt tijdens deze uitgangsvergunningen, de beperkte detentie en het elektronisch toezicht daar enige misstap aanleiding zou geven aan het niet meer verlenen van uitgaansvergunningen en het intrekken van het elektronisch toezicht. Deze gunstmaatregelen of strafuitvoeringsmaatregelen zijn daarenboven ook aan strikte voorwaarden en opvolging onderworpen waardoor het moeilijk is om tijdens dergelijke maatregelen te recidiveren.

Gelet op de ernst van de feiten, betrokkenes connecties in het drugsmilieu, het lucratieve karakter van de drugshandel, de zucht naar makkelijk geldgewin en het gegeven dat betrokkene zich reeds meermaals liet overhalen geld te verdienen door drugs te smokkelen kan legitiem afgeleid worden dat betrokkene een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt. De ernst van de feiten, het gevaar op recidve in hoofe van betrokkene en de recentheid van de feiten worden ook bevestigd door de RVV in arrest 232 341 dd. 06.02.2020. Uit het geheel van de elementen blijkt dat het verblijfsrecht dient geweigerd te worden op basis van artikel 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Om redenen van openbare orde en door het persoonlijk gedrag van betrokkene is zijn verblijf ongewenst.

Gezien deze overwegingen wordt het persoonlijke en familiale belang, op basis van hetwelke betrokkene het openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest 49.830 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging

in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Deze beslissing houdt dus geen disproportionele inmenging in in het gezinsleven van betrokkene, gelet op alle omstandigheden eigen aan zijn zaak. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België en ver daarbuiten leiden tot de conclusie dat betrokkene zich niet wenst aan te passen aan de normen en waarden in de onze samenleving, hetgeen getuigt van een gebrek aan integratie en dit ook niet wenst na te streven. Betrokkene had moeten weten dat dergelijk gedrag niet ten goede zou komen aan het verwerven van regulier verblijfsrecht.

Conform artikel 43 van de wet van 15.12.1980 dient in dit geval rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met het land van oorsprong. In deze dient vooreerst te worden opgemerkt dat betrokkene wel degelijk een familielid van een burger van de Unie is en zijn kinderen, stiefkinderen en echtgenote allen de Spaanse nationaliteit dragen. Ook zijn moeder en zus zouden de Spaanse nationaliteit dragen. Dit wil zeggen dat betrokkene en zijn gezin zich in elke lidstaat naar keuze kunnen vestigen, medische verzorging moeten kunnen krijgen, de kans moet krijgen zich te integreren en aan de slag te gaan, een gezinsleven te hebben, enz., toch voor zover hij vergezeld is van zijn EU-partner en/of EU-kinderen en/of andere voormelde EU-familieleden, en die EU-burger(s) aldaar aan de voorwaarden voldoet of voldoen om legaal te verblijven. Wat verder het familiale leven betreft merken we op dat het niet onredelijk is te veronderstellen dat betrokkenes echtgenote wist dat hij criminele feiten pleegde aangezien zij in het huwelijk traden terwijl betrokkene was opgestoten in de gevangenis en reeds werd veroordeeld. Zij diende te beseffen dat dit mogelijkerwijze gevolgen zou hebben op betrokkenes verblijfsrecht en toch koos zij ervoor om samen met betrokkene twee kinderen te krijgen. Bij de geboorte van het eerste gezamenlijke kindje had betrokkene trouwens geen recht op verblijf. De twee kinderen [S.C.Y.] (°24.01.2017) en [S.C.Y.N.] (°27.03.2019) zijn nog zeer jong waardoor verondersteld kan worden dat zij zich makkelijk zouden kunnen aanpassen aan een nieuwe situatie. Daarenboven zijn zij nog niet schoolplichtig. De stiefdochter [C.G.Y.R.] is 8 jaar oud en uit niets blijkt dat haar scholing een gespecialiseerd onderwijs zou vereisen, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in Spanje, in de Dominicaanse Republiek of elders te vinden zou zijn. Betrokkenes stiefzoon [P.C.Y.] is meerderjarig en hij heeft de mogelijkheid om het gezin te vervoegen of om het gezin in de Dominicaanse Republiek of elders te bezoeken indien hij dat zou wensen. Betrokkene stelt in de vragenlijst dd. 29.10.2019 dat het in feite enkel zijn gezin is dat hem belet om België te verlaten. Zoals gesteld blijken er geen onoverkomelijke hinderpalen uit het dossier waaruit zou kunnen blijken dat zijn gezin betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen. Hoe dan ook, de echtgenote en de kinderen worden geenszins verplicht België te verlaten, zij kunnen er uiteraard ook voor kiezen in België te blijven en contact met betrokkene te onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen, alsook via periodieke bezoeken aan betrokkene. Hoe dan ook, de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van uw recht op de eerbiediging van uw privé-leven. Uit de belangenafweging blijkt dat de actuele, werkelijk en ernstige bedreiging die u door uw persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde, zwaarder weegt dan de persoonlijke belangen die u kan doen gelden.

Voor wat de duur van het verblijf in België betreft, dient opgemerkt te worden dat betrokkene kortstondig verblijfsrecht heeft gehad naar aanleiding van de aanvraag tot gezinshereniging dd. 22.08.2018, hetwelke evenwel diende beëindigd te worden. Betrokkene ging in beroep tegen de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht dd. 18.11.2019. Dit beroep werd door de RVV verworpen bij arrest 232 341 dd. 06.02.2020. Uit het dossier blijkt dat betrokkene voor het eerst in België is aangekomen op 25.09.2013 (cfr. aankomstverklaring van die datum) waarna hij in het Rijk mocht verblijven tot 22.12.2013. Betrokkene kreeg vervolgens opnieuw een aankomstverklaring afgeleverd op 27.03.2014 met geldigheid tot 27.06.2014. Enig vertrek van betrokkene kan echter niet blijken uit het dossier. Er dient evenwel vastgesteld te worden dat betrokkene geen houder was van het verblijfsrecht. Er kunnen geen rechten geput worden uit illegaal verblijf, noch aan verblijfsrecht waar een einde aan diende gesteld te worden of verschillende aanvragen die geen positief resultaat hebben gekend. De duur van betrokkenes verblijf is uiteraard slechts relevant voor zover er enige integratie uit zou kunnen blijken. Verder kan ook niet blijken dat er een bepaalde mate van bindingen zijn met België die een hinderpaal zouden kunnen vormen voor het nemen van huidige beslissing. Betrokkene werd echter veroordeeld voor zeer ernstige feiten (cfr. supra), hetgeen expliciet getuigt van niet geïntegreerd te zijn in de samenleving en dit ook niet na te streven. Voor wat de sociale of culturele integratie betreft worden volgende stukken voorgelegd: een woonbewijs met historiek adressen, een diploma Basis veiligheid VCR, een certificaat Grootkeukenmedewerker, een certificaat van de opleiding Nederlands -

Maatschappelijk participeren, allerhande (deel)certificaten Nederlandse taal, een deelcertificaat Participeren Schrijven en Participeren Spelling en attest van het behalen van een eindcertificaat Nederlands - niveau 5, deelcertificaten Veiligheid, Nagerechten, Gezond leven, Basis keuken, Koude keuken, Grootkeukenvoorbereiding, Toonbankbediening, Initiatie warme keuken, een overeenkomst voor een individuele beroepsopleiding bij de VDAB voor de functie 'Handlanger bouw', een overeenkomst voor een beroepsverkennende stage bij de VDAB, een betaaloverzicht van de VDAB voor de periode augustus en september 2019. Het is zeker een positief gegeven dat betrokkene zijn tijd in de gevangenis op een constructieve wijze heeft ingevuld. Echter vegen deze voorgelegde attesten niet zomaar van tafel dat drugs in het algemeen een ernstige bedreiging vormen voor de volksgezondheid en de veiligheid binnen de samenleving. Dat geldt, des te meer voor harddrugs met een sterk verslavend effect, zoals cocaïne. De handel in cocaïne brengt de gezondheid en de levenskwaliteit van gebruikers ernstige schade toe. Bovendien doet de aanwezigheid van drugs in de samenleving afbreuk aan de openbare rust en veiligheid doordat een deel van de druggebruikers misdrijven pleegt om het eigen gebruik te financieren of onder invloed van drugs strafbare feiten pleegt. Betrokkene handelde vanuit het kader van een vereniging van misdadigers en het is duidelijk dat het financiële voordeel het leidmotief was van zijn wederrechtelijk handelen en dat hij zich niet bekommerde over de nefaste gevolgen van drugs op de gezondheid van de afnemers, zowel op fysiek als psychische vlak. Het staat vast dat betrokkenes zucht naar gemakkelijk en grof geldgewin ook wijst op een gevaarlijke en asociale ingesteldheid die de openbare veiligheid ernstig in het gedrang brengt. Ingevolge de ernst van de gepleegde feiten kan geconcludeerd worden dat betrokkene een ernstig gevaar betekent voor de volksgezondheid evenals voor de handhaving van de openbare orde. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het met geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving. Het is daarom niet onredelijk te concluderen dat de enige sociale of culturele integratie geen hinderpaal kunnen vormen voor het nemen van huidige beslissing. Betrokkene stelt verder familie te hebben die in Spanje woont. Het is dus niet onredelijk te veronderstellen dat betrokkene nog familie en/of vrienden heeft in Spanje die hem tijdelijk zouden kunnen opvangen tot hij weer een eigen bestaan heeft opgebouwd aldaar. Betrokkene blijkt immers zelf ook in Barcelona gewerkt te hebben. Verder wordt er niet betwist dat het terugkeren naar de Dominicaanse Republiek, naar Spanje of elders, om daar een leven op te bouwen of het oude leven terug op te pikken, enige aanpassing zal vergen. Echter is er niet gebleken dat betrokkene geen verbondenheid meer zou hebben met het land van herkomst of met Spanje, noch dat er omstandigheden zouden zijn op grond waarvan een terugkeer naar de Dominicaanse Republiek of naar Spanje niet verwacht zou mogen worden. Het is echter redelijk te stellen dat betrokkene nog sociale, culturele en familiale banden met Spanje en/of de Dominicaanse Republiek heeft. Nergens uit het dossier blijkt het tegendeel, noch dat de sociale of culturele integratie in België zou kunnen opwegen tegen die in het land van herkomst of origine. Betrokkene heeft immers in de Dominicaanse Republiek het grootste deel van zijn leven verbleven, is er opgegroeid, heeft er hogere studies tot landbouwingenieur genoten en is de taal nog machtig (betrokkene kan zich immers zowel mondeling als schriftelijk uitdrukken in het Nederlands, Spaans, Portugees en Frans, blijkens het hoorrecht dd. 29.10.2019). Betrokkene is verder na zijn studies afgereisd naar Spanje, zijn moeder achterna, heeft er het verblijfsrecht genoten in functie [F.D.S.A.] die de echtgenoot is van zijn moeder, [B.F.E.], en hij is ook nog tewerkgesteld geweest in Spanje. Dat betrokkene bijvoorbeeld nog familiale banden onderhoudt buiten België blijkt enerzijds uit het reeds aangehaalde hoorrecht dd. 29.10.2019, anderzijds blijkt ook uit de bezoekerslijst dat betrokkenes moeder, zus en broer, allen woonachtig in Spanje, op bezoek geweest zijn in de gevangenis. Verder, voor zover betrokkene zich niet opnieuw zou kunnen vestigen in Spanje, dient opgemerkt te worden dat er geen onoverkomelijke hinderpalen blijken die de voortzetting van het gezinsleven in het land van herkomst zouden verhinderen. Er liggen geen concrete elementen voor die er op zouden kunnen wijzen dat er in hoofde van betrokkenes echtgenote en kinderen ernstige moeilijkheden zouden zijn indien zij betrokkene zouden volgen naar het herkomstland dan wel een ander land. De echtgenote is net als betrokkene in de Dominicaanse Republiek geboren en spreekt de taal. Verder blijkt zij reeds sinds 2013 niet tewerkgesteld te zijn, waardoor ook haar economische situatie geen beletsel zou kunnen vormen. Het feit dat betrokkenes echtgenote niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene met vrijwillig zou kunnen volgen naar de Dominicaanse Republiek of dat zij niet als gezin in Spanje zouden kunnen gaan wonen. Er werd niet aangetoond dat de vader(s) van de stiefkinderen nog een sterke band zou hebben met hen en dat het voor de vader(s) onmogelijk zou zijn contact te onderhouden met de kinderen indien zij niet langer in België zouden verblijven. Betrokkene zelf, tot slot, is voor zijn detentie niet regulier tewerkgesteld geweest in België. In het kader van zijn reclasseringsplan is betrokkene aan de slag kunnen gaan bij de firma SOLOTEC bvba via een IBO-contract, hetwelke heden is omgezet naar een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur. Dat is uiteraard een positief gegeven. De opgedane werkevering, de cursussen die betrokkene tijdens en eventueel na zijn detentie heeft gevolgd, het leren zoeken naar werk en de begeleiding die hij de

afgelopen jaren kreeg van de VDAB, het JWW, zijn justitieassistent, het Sociaal Centrum De Vondel en het CAW, kan betrokkene ook aanwenden in zijn land van herkomst of origine. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in zijn land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene heeft er tenslotte in het verleden reeds gewerkt (cfr. arbeidscontract van City Tour S.L. Rambla de Catalunya te Barcelona) en/of gestudeerd (cfr. SURB-vonms dd. 26.06.2019 waaruit blijkt dat betrokkene studies landbouwingenieur heeft voltooid in de Domincaanse Republiek). Er kan zodoende redelijkerwijs geconcludeerd worden dat de economische integratie geen wezenlijke hinderpaal vormt voor het nemen van deze beslissing.

De bedreiging voor de openbare orde die uit betrokkenes gedrag voortvloeit is van zodanige ernst dat zijn persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

Op grond van bovenstaande wordt geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor de weigering van het verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar betrokkenes gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 43, § 1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), omdat hij van mening is dat hij – in tegenstelling tot wat wordt gesteld in de bestreden beslissing – niet langer een actueel gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

"A.1. Wettelijke basis: artikel 43 Vreemdelingenwet (hierna: Vw.).

1.
Artikel 43, §1 Vw. bepaalt:
[…]
2.
In de bestreden beslissing poneert verweerster dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde, waardoor zij hem een verblijf van langer dan drie maanden dient te weigeren overeenkomstig artikel 43, §1, °2 Vw.
Zij overloopt vervolgens de elementen opgesomd in artikel 43, §2 om te besluiten dat haar weigeringsbeslissing rechtmatig is.
In wat volgt zal de argumentatie ontwikkeld in de bestreden beslissing worden weerlegd.

A.2. Toetsing aan het dossier van verzoeker

3.
Verweerster stelt in de bestreden beslissing dat het gedrag van verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.
Het betaamt de Raad om bij haar wettigheidscontrole na te gaan of verweerster geen feiten die niet blijken uit het administratief dossier als bewezen heeft beschouwd en of ze zowel in materiële als de formele motivering van haar beslissing geen interpretatie van die feiten heeft gegeven die voortkomt uit een kennelijke beoordelingsfout (RvV (3e kamer) 28 februari 2018. nr. 200.494. Rev.Dr.étr. 2018. afl. 197, 129).
4.
Verzoeker wenst niet te ontkennen dat de feiten die hij pleegde zwaarwichtig zijn en hij ziet de ernst hiervan in. Hij wenst dan ook zijn verantwoordelijkheid op te nemen en tracht bij het uitvoeren van zijn straf aan zichzelf te werken.
Echter is verzoeker van mening dat niet kan worden gesteld dat hij thans een actueel gevaar voor de samenleving vormt en dat verweerster, door het tegendeel te beweren, een kennelijke beoordelingsfout heeft gemaakt.
5.

In casu werd verzoeker slechts één maal veroordeeld, m.n. op 27/11/2015, aldus reeds meer dan vijf jaar geleden, en dit vanwege feiten dewelke zich afspeelden in de periode van 30/11/2014 tot 14/01/2015. De laatste strafrechtelijke feiten die verzoeker pleegde, dateren dan ook van bijna zes jaar geleden.
6.
Verweerster gaat hieraan evenwel volledig voorbij in de bestreden beslissing en maakt hiervan geen enkele melding. Zij houdt krampachtig voor dat verzoeker tot op heden een gevaar zou vormen voor de openbare veiligheid en gaat daarbij slechts uit van veronderstellingen die op geen enkele wijze worden gestaafd door bewijzen.
Bij wijze van voorbeeld kan gewezen worden op volgende door verweerster gefantaseerde aannames (STUK 1).
"Het feit dat betrokkene een kilo cocaïne kon verkrijgen op krediet, doet vermoeden dat hij zeer goede connecties heeft in het drugsmilieu en dat de kans bestaat dat hij niet aan zijn proefstuk toe was."
"Mede gezien het vermoeden dat betrokkene zijn weg zou kennen in het drugsmilieu. is het niet onredelijk te veronderstellen dat er een groot risico op recidive is."
"Bovendien kan de vraag gesteld worden of betrokkene geen schulden heeft in het milieu."
Al voormelde veronderstelling zijn uit de lucht gegrepen en betreffen slechts sfeerschepperij, dewelke ingaan tegen de objectieve vaststellingen van het dossier.
Verzoeker werd slechts éénmaal veroordeeld voor drugsfeiten en betreft in geen geval een bekend gezicht in het drugsmilieu, noch heeft hij in dit milieu schulden. Hiervan wordt door verweerster geen enkel stuk bijgebracht.
7.
Bovendien staan voormelde veronderstellingen uitgaande van verweerster haaks op de beslissingen van de SURB. Verzoeker bewandelde de weg van de geleidelijke invrijheidstelling en bewees zichzelf daarbij keer op keer, reden waarom hij uiteindelijk een elektronisch toezicht bekwam (STUK 3 EN 4).
Het feit dat verzoeker een dergelijke verregaande modaliteit werd toegekend, betekent dan ook dat de SURB de kans op recidive miniem acht en het minstens veilig acht verzoeker weer te laten integreren in de maatschappij.
Hierbij dient te worden opgemerkt dat de SURB zich steeds laat adviseren door de Psycho-Sociale Dienst binnen de gevangenis, het Openbaar Ministerie en de gevangenisdirectie. Al deze instanties, dewelke verzoeker van nabij hebben opgevolgd, hebben in het dossier van verzoeker een positief advies verleend.
8.
Op heden woont verzoeker in bij diens echtgenote en kinderen. Hij verkreeg een contract voor onbepaalde duur en heeft aldus een vast inkomen (STUK 5). Wanneer verzoeker thuis komt van zijn werk, spendeert hij zijn tijd met zijn gezin.
Bovendien startte verzoeker onmiddellijk na het aanvatten van zijn tewerkstelling een afbetalingsplan op teneinde zijn de geldboete (n.a.v. zijn correctionele veroordeling) te voldoen.
Verzoeker beschikt dan ook over alle mogelijke handvaten om een evenwichtig leven te lijden en vormt hierbij in geen geval een reëel, actueel en ernstig gevaar voor de openbare veiligheid.
Verzoeker bewijst net het tegendeel.
Dit brengt vanzelfsprekend met zich mee dat verweerster een foutieve interpretatie van de feiten inzake heeft gemaakt. Er is in hoofde van verweerster sprake van een kennelijk beoordelingsfout wanneer zij in de bestreden beslissing aanneemt dat verzoeker een actuele bedreiging vormt in de zin van artikel 43, §1, 2° Vw."

2.1.2. In casu diende verzoeker een aanvraag in tot gezinshereniging met zijn minderjarig kind met de Spaanse nationaliteit, geboren in 2017. Verzoeker beriep zich aldus op een recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

"Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :
[…]
5° de vader of de moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt."

Artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet stelt:

"Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

[…]
2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;".

Artikel 40bis, § 4 van de Vreemdelingenwet voorziet verder als volgt

"De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.
De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.
[…]
Het in § 2, eerste lid, 5°, bedoelde familielid moet het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen behoeften en die van zijn kind, burger van de Unie, te voorzien, om niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt met name rekening gehouden met hun aard en hun regelmaat."

2.1.3. De aanvraag tot gezinsherenging wordt afgewezen, met toepassing van artikel 43 van de Vreemdelingenwet. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

"§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren :
1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;
2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.
§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

Artikel 45 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt als volgt:

"§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.
§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.
Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.
Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.
Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.
§ 3. […]
§ 4. […]".

2.1.4. In de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat uit verzoekers persoonlijke gedragingen een reële, actuele en (voldoende) ernstige bedreiging blijkt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Verweerder wijst op de feiten van gijzeling met foltering en van handel in verdovende middelen, met name cocaïne, in het kader van een vereniging, gepleegd in de periode van 30 november 2014 tot 14 januari 2015 en waarvoor verzoeker op 27 november 2015 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van zes jaar. Hij stelt dat het vonnis leert dat het om ernstige feiten gaat die getuigen van een criminele ingesteldheid. Zo was verzoeker betrokken bij een transactie van een kilo cocaïne die hij en zijn kompanen op krediet hadden gekocht, wat wijst op hun bekendheid in het milieu, en werd overgegaan tot gijzeling met foltering op het ogenblik dat de deal mislukte.

Verweerder merkt op dat de georganiseerde drugscriminaliteit een ernstige bedreiging vormt van de openbare orde en dat dit de gezondheid van anderen ondermijnt en vernietigende effecten heeft op mensenlevens, waardoor bijzondere maatregelen zijn gerechtvaardigd en staten zijn gerechtigd om doortastend op te treden tegen personen die actief zijn betrokken bij de verspreiding van drugs. Hij stelt dat dit reeds herhaaldelijk is bevestigd door het EHRM en het Hof van Justitie.

Verweerder benadrukt de bijzondere ernst van de feiten waaraan verzoeker zich schuldig heeft gemaakt. Zo blijkt hieruit allereerst een betrokkenheid bij de internationale drugshandel. Hij merkt op dat het gegeven dat verzoeker een kilo cocaïne op krediet kon verkrijgen, wijst op zeer goede connecties in het drugsmilieu. Verder wijst hij erop dat verzoeker ook werd veroordeeld voor gijzeling met foltering. Hij stelt dat de wetsdokter die het slachtoffer onderzocht, volgende letsels vaststelde: scalpering ter hoogte van de kruin, ecchymosen en impressies ter hoogte van de bovenarmen en polsen, compatibel met vastbinden en meerdere steekverwondingen ter hoogte van beide bovenbenen. Hij stelt dat de zware strafmaat van zes jaar gevangenisstraf de ernst van de feiten bevestigt.

Verweerder acht het redelijk te stellen dat het risico op recidive nog steeds groot is, enerzijds gelet op verzoekers duidelijke vertrouwdheid met het drugsmilieu zoals deze blijkt uit de feiten en anderzijds gelet op de financieel precaire situatie van verzoeker en zijn gezin. Wat dit laatste betreft, wijst verweerder erop dat het gezin bestaat uit drie volwassenen en vier minderjarige kinderen, die met één inkomen dienen rond te komen en waarbij verzoeker ook nog een schuld van bijna 8000 euro heeft af te betalen bij de dienst *"Niet Fiscale Invorderingen"*. Verweerder houdt er rekening mee dat verzoeker in maart 2020 is gestart met een afbetaling van zijn schuld aan 100 euro per maand, maar acht het risico reëel dat verzoeker, die in het verleden reeds heeft bewezen dat hij graag snel en veel geld verdient, opnieuw gebruik maakt van zijn contacten in het drugsmilieu.

Verweerder wijst op het advies van het Openbaar Ministerie bij de strafuitvoeringsrechtbank (hierna: de SURB) van 11 juni 2019 naar aanleiding van verzoekers verzoek tot toekenning van beperkte detentie, waarin het risico op het plegen van nieuwe ernstige feiten reëel werd geacht. Hierbij werd er rekening mee gehouden dat verzoeker aangaf dat hij, buiten de feiten waarvoor hij werd veroordeeld, eerder ook reeds drugtransporten deed vanuit Nederland waarvoor hij telkens 2000 à 3000 euro kreeg. Er werd rekening gehouden met het gemak waarmee werd overgegaan tot het plegen van de zeer ernstige feiten voor het snelle geldgewin en de contacten die verzoeker kenbaar heeft in het drugsmilieu, om te stellen dat bij financiële moeilijkheden het plegen van nieuwe strafbare feiten niet kan worden uitgesloten.

Verweerder houdt er verder nog rekening mee dat uit het vonnis van de SURB van 26 juni 2019 blijkt dat verzoekers uitgaansvergunningen en penitentiaire verloven steeds gunstig zijn verlopen, dat zijn detentiegedrag gunstig is, dat hij verschillende getuigschriften behaalde en een vertrouwensfunctie uitoefent in de gevangenis, dat hij Nederlands leerde en dat hij erin slaagde om zijn reclasseringsplan volledig op punt te stellen. Eveneens houdt hij er rekening mee dat verzoeker, gelet op het vonnis van de SURB van 17 januari 2020, sinds 23 januari 2020 zijn resterende straf onder elektronisch toezicht mag uitzitten. Hij is van mening dat dit het risico op recidive niet wegneemt en niet maakt dat verzoeker geen gevaar meer vormt voor de openbare orde. Hij wijst op de strikte opvolging in de gevangenis en het gegeven dat men er niet de gelegenheid heeft om gelijkaardige feiten te plegen. Nog stelt hij dat verzoeker er alle belang bij heeft dat hij zich gedraagt tijdens zijn uitgangsvergunningen, de beperkte detentie en het elektronisch toezicht daar elke misstap aanleiding zou geven tot het niet meer verlenen van uitgaansvergunningen of het intrekken van het elektronisch toezicht. Hij wijst op de strikte voorwaarden en opvolging waaraan de gunstmaatregelen of strafuitvoeringsmaatregelen zijn onderworpen, waardoor het moeilijk is om te recidiveren wanneer dergelijke maatregelen van kracht zijn.

Besluitend stelt verweerder vast dat er nog steeds sprake is van een reële, actuele en (voldoende) ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, gelet op de ernst van de feiten, verzoekers connecties in het drugsmilieu, het lucratieve karakter van de drugshandel, de zucht naar makkelijk geldgewin en het gegeven dat verzoeker zich meermaals liet overhalen geld te verdienen door het smokkelen van drugs. Hij stelt dat de ernst van de feiten, het risico op recidive en de recentheid van de feiten ook reeds werden bevestigd door de Raad in zijn arrest van 6 februari 2020 met nr. 232 341.

2.1.5. In voormeld arrest van de Raad van 6 februari 2020 werd inderdaad reeds ingegaan op de vraag of verzoekers gedragingen wijzen op een werkelijk, actueel en (voldoende) ernstig gevaar voor de openbare orde. De Raad deed hieromtrent de volgende vaststellingen:

"[Verweerder] heeft zich niet beperkt tot het poneren van het feit dat verzoeker een gevaar is voor de openbare orde, verwijzend naar het strafrechtelijk verleden en het vermoeden van recidive. Hij heeft dit standpunt concreet toegelicht na grondige lezing van het vonnis waarin verzoeker op 27 november 2015 werd veroordeeld, van het standpunt van het openbaar ministerie van 11 juni 2019, van het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank van 26 juni 2019 en hij heeft hierbij ook alle stukken betrokken die verzoeker naar aanleiding van het hoorrecht heeft overgemaakt. Deze stukken bevinden zich in het administratief dossier en het betreft ook stukken waarvan kan uitgegaan worden dat verzoeker er kennis van heeft. Zo wijst de gemachtigde op de bijzondere ernst van de feiten, waarbij het ging om een (mislukte) transactie van een kilo cocaïne waarbij ook gijzeling en foltering aan te pas kwam van een medeplichtige, het internationaal karakter van de drugshandel gezien de cocaïne in Parijs werd aangeschaft, de zware straf van zes jaar gevangenis en de goede contacten in het drugsmilieu nu verzoeker de kilo cocaïne op krediet kon verkrijgen. De gemachtigde heeft daarbij wel degelijk oog gehad voor het actueel persoonlijk gedrag van verzoeker door er concreet op te wijzen dat verzoeker blijkens het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank van 26 juni 2019 een gunstig verloop van de penitentiaire verloven kon voorleggen, zijn detentiegedrag gunstig is, hij verschillende getuigschriften behaalde, hij een vertrouwensfunctie uitoefende, hij Nederlands heeft geleerd en een reclasseringsplan kon op punt stellen. Toch is de gemachtigde van oordeel dat verzoeker een reële, actuele en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Anders dan verzoeker voorhoudt staat dit niet noodzakelijk haaks op elkaar. Ook al moet het nodige gewicht worden toegekend aan het oordeel van de strafuitvoeringsrechtbank en heeft deze rechtbank inderdaad een sleutelrol in de beoordeling van het beoordelen van het mogelijke recidivegevaar, dan nog houdt het feit dat verzoeker de gunst heeft verkregen van de beperkte detentie niet in dat de gemachtigde hierdoor niet langer op grond van concrete overwegingen eigen aan de zaak van oordeel zou mogen zijn dat er, eens alle strikte voorwaarden en controle gekoppeld aan zo'n beperkte detentie wegvallen, opnieuw een risico aan recidive ontstaat. De gemachtigde licht dit immers concreet toe door erop te wijzen dat hij het normaal acht dat men zich binnen de gevangenismuren correct gedraagt omdat men daar strikt wordt opgevolgd en de gelegenheid zich daar niet voordoet om gelijkaardige feiten te plegen als de feiten waarvoor verzoeker veroordeeld is. Hij wijst er ook op dat die uitgaansvergunningen en beperkte detentie aan strikte voorwaarden zijn onderworpen. De gemachtigde vervolgt concreet door een verwijzing naar de financiële kost die verbonden is aan het moeten onderhouden van een gezin met vier kinderen en dat verzoeker in het verleden heeft laten blijken bereid te zijn om criminele feiten te plegen om snel geld te verdienen. De gemachtigde heeft op zeer grondige wijze zelfs via de Dolsis-databank onderzocht of verzoekers echtgenote zelf arbeidsinkomsten heeft, doch dat blijkt sedert juni 2013 niet meer het geval te zijn en er blijkt ook niet dat zij als zelfstandige te werk is gesteld. Verzoeker spreekt dit niet tegen in het verzoekschrift. Uit het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank blijkt ook dat verzoeker nog een grote schuld heeft. Bijgevolg vreest de gemachtigde recidive. Door de connecties van verzoeker in het drugsmilieu, het lucratieve karakter van de drugshandel en het gegeven dat verzoeker zich meermaals liet overhalen om geld te verdienen in het kader van de drugshandel is de gemachtigde van oordeel dat er een actuele bedreiging bestaat voor een fundamenteel belang van de samenleving. De Raad kan dit standpunt niet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk achten. Hij is dan ook van oordeel dat het standpunt van verzoeker, meer bepaald dat indien de gunst van de beperkte detentie wordt toegestaan door de strafuitvoeringsrechtbank, dit automatisch betekent dat de persoon geen gevaar voor de openbare orde inhoudt, te kort door de bocht is. De Raad volgt ook niet dat de gemachtigde louter is uitgegaan van vermoedens, maar moet integendeel vaststellen dat de gemachtigde op uiterst secure wijze alle relevante elementen eigen aan de zaak heeft gewikt en gewogen, zoals ook blijkt uit hetgeen infra wordt uiteengezet.

Verzoeker kan gevolgd worden waar hij stelt dat zijn reclassering in de gevangenis en tijdens de goed verlopen penitentiaire verloven een positieve evolutie kent, dat verzoeker verschillende getuigschriften

en diploma's heeft behaald en het plegen van een eenmalig misdrijf niet automatische betekent dat hij zijn hele leven een gevaar voor de openbare orde zal vormen. Echter, de zware veroordeling tot zes jaar gevangenisstraf is nog relatief recent aangezien deze dateert van eind 2015 en het betrof bijzonder ernstige feiten zoals onder meer gijzeling met lichamelijke foltering, eveneens gepleegd in 2015 dermate dat de feiten zelf ook nog relatief recent gepleegd zijn."

2.1.6. Rekening houdend met deze beoordeling van de Raad op 6 februari 2020 komt het aan verzoeker toe om, in het kader van de kort nadien reeds nieuw opgestarte gezinsherenigingsprocedure, aan de hand van concrete en overtuigende gegevens aannemelijk te maken waarom intussen alsnog een andere beoordeling zich zou opdringen. Verweerder is in de bestreden beslissing van oordeel dat verzoeker op dit punt niet heeft kunnen overtuigen.

2.1.7. Verzoeker betwist niet dat de door hem gepleegde feiten ernstig zijn en deze een voldoende ernst hebben om te rechtvaardigen dat beperkende maatregelen om redenen van openbare orde kunnen worden genomen overeenkomstig artikel 43 van de Vreemdelingenwet, zoals dit in wezen ook reeds werd bevestigd door de Raad in zijn vorige arrest. Verzoeker betwist enkel dat hij actueel nog steeds een gevaar vormt voor de openbare orde. Hij stelt dat verweerder op dit punt een manifeste beoordelingsfout heeft begaan.

2.1.8. Naast een schending van artikel 43 van de Vreemdelingenwet beroept verzoeker zich dus ook op een schending van de materiële motiveringsplicht bij de toepassing van dit wetsartikel.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

2.1.9. Op lezing van de bestreden beslissing moet wordt aangenomen dat verweerder concreet is nagegaan of de persoonlijke gedragingen van verzoeker, naast een voldoende ernstige en werkelijke bedreiging, ook nog steeds een actuele bedreiging voor de openbare orde vormen.

Zoals verzoeker correct aanvoert, dienen hiervoor alle relevante gegevens, feitelijke en juridische, die specifiek zijn voor het geval in aanmerking te worden genomen. Zulke algehele beoordeling houdt in dat verweerder, desgevallend, ook rekening houdt met elementen die betrekking hebben op de strafuitvoering (HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 65).

Verweerder besluit tot een (groot) risico op recidive, en bij uitbreiding een nog steeds actueel gevaar voor de openbare orde, op basis van de volgende concrete vaststellingen:

- het strafvonnis wijst op zeer ernstige feiten die getuigen van een criminele gesteldheid;
- de feiten geven er blijk van dat verzoeker zijn weg kent in het drugsmilieu en er goede connecties heeft;
- verzoeker liet zich gemakkelijk verleiden tot het plegen van zeer ernstige strafbare feiten voor snel en gemakkelijk geldgewin en het risico is reëel dat hij hiertoe opnieuw overgaat gelet op de financieel precaire situatie van het gezin; in dit verband wijst verweerder erop dat het gezin met drie volwassenen en vier minderjarige kinderen moet rondkomen met slechts één inkomen en verzoeker ook nog een grote schuld heeft af te betalen;
- verzoeker liet zich in het verleden meermaals overhalen om geld te verdienen door het (internationaal) smokkelen van drugs.

Hieraan wordt volgens verweerder geen afbreuk gedaan door verzoekers goede gedrag in de gevangenis en de gunstmaatregelen die hij kon genieten in het kader van de stafuitvoering, meest recent het uitzitten van de resterende straf via elektronisch toezicht. Verweerder benadrukt dat de gunstmaatregelen of strafuitvoeringsmaatregelen aan strikte voorwaarden en opvolging zijn onderworpen, wat het moeilijk maakt te recidiveren terwijl deze van kracht zijn.

Verzoeker stelt dat hij slechts één keer is veroordeeld, met name op 27 november 2015, en dit voor feiten die zich afspeelden in de periode van 30 november 2014 tot 14 januari 2015. Hij stelt sindsdien geen nieuwe strafbare feiten te hebben gepleegd. Hij stelt dat hiermee geen rekening is gehouden.

Evenwel blijken al deze elementen wel degelijk in rekening te zijn gebracht bij het nemen van de bestreden beslissing. Nergens stelt verweerder dat er andere veroordelingen zijn of dat verzoeker sinds zijn aanhouding op 14 januari 2015 en tijdens het uitzitten van zijn straf tot op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nieuwe feiten heeft gepleegd. Verweerder heeft concreet geduid waarom hij, rekening houdend met de voorliggende gegevens, van mening is dat verzoeker actueel nog steeds een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Hierbij stelde hij onder meer vast dat ook de Raad in zijn arrest van 6 februari 2020 nog wees op de, rekening houdend met de bijzondere ernst van de feiten, relatief recente veroordeling en relatief recent gepleegde feiten, alsook benadrukte hij het gegeven dat verzoeker nog steeds was gebonden door de strikte voorwaarden en opvolging in het kader van de strafuitvoering waardoor het moeilijk is om te recidiveren.

In zoverre verzoeker vervolgens voorhoudt dat verweerder bij zijn beoordeling enkel zou uitgaan van uit de lucht gegrepen veronderstellingen en '*gefantaseerde aannames'* die op geen enkele wijze worden gestaafd met bewijzen, of nog '*sfeerschepperij, dewelke ingaa[t] tegen de objectieve vaststellingen van het dossier'*, kan hij niet overtuigen.

Verzoeker doelt hierbij allereerst op het motief dat het feit dat hij een kilo cocaïne op krediet kon verkrijgen, doet vermoeden dat hij zeer goede connecties heeft in het drugsmilieu en hij niet aan zijn proefstuk toe was. Zowel de stafrechter als het Openbaar Ministerie oordeelden evenwel reeds dat de feiten, in het bijzonder het gegeven dat verzoeker één kilo cocaïne op krediet kon verkrijgen, duidelijk wijzen op een bekendheid in het drugsmilieu. De Raad kan dit enkel bijtreden. Er is geenszins sprake van een loutere veronderstelling of '*gefantaseerde aanname'*. Zoals blijkt uit het advies van het Openbaar Ministerie van 11 juni 2019 waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, heeft verzoeker daarenboven achteraf ook erkend dat hij, voor hij overging tot de feiten waarvoor hij werd veroordeeld, reeds drugstransporten deed vanuit Nederland, waarvoor hij telkens 2000 à 3000 euro kreeg. De motieven dat verzoeker niet aan zijn proefstuk toe was en meermaals geld verdiende door het smokkelen van drugs, vinden dus uitdrukkelijk bevestiging in de eigen verklaringen van verzoeker. Het herhaalde karakter van de drugsgerelateerde feiten en de goede connecties in het drugsmilieu vinden wel degelijk voldoende bevestiging in de voorliggende gegevens.

Voor iemand die stelt de ernst van de feiten in te zien en verantwoordelijkheid te willen opnemen, is het trouwens opmerkelijk dat verzoeker actueel in zijn feitenrelaas stelt dat hij slechts *"éénmalig een misstap beging en strafrechtelijke feiten pleegde in de periode van 30/11/2014 tot 14/01/2015".* Hiermee lijkt verzoeker te zijn vergeten dat hij, zoals hij reeds toegaf, daarvoor ook al verschillende drugstransporten naar Nederland uitvoerde voor snel en gemakkelijk geldgewin en minimaliseert hij zijn eigen aandeel in de internationale drugshandel.

Verzoeker wijst vervolgens op het motief dat het redelijk is te stellen dat er een groot risico is op recidive, nu hij zijn weg kent in het drugsmilieu. Op de vertrouwdheid met het drugsmilieu werd reeds ingegaan. Het is niet kennelijk onredelijk om dit gegeven te betrekken bij de beoordeling van het werkelijk, actueel en voldoende ernstig gevaar voor de openbare orde en het risico op recidive.

Verzoeker geeft nog aan dat het een loutere veronderstelling is dat hij nog schulden zou hebben in het drugsmilieu, maar gaat er hierbij volledig aan voorbij dat verweerder wel degelijk uitlegt waarom hij dit motief naar voor brengt, namelijk omwille van de diefstal van één kilo cocaïne die hij en zijn kompanen op krediet hadden verkregen. Verzoeker blijft in gebreke hierop in te gaan en duidt niet waarom hij, ondanks het gegeven dat hij deze partij drugs kwijtspeelde die hij eerder op krediet had verkregen, niet langer een schuld zou hebben uitstaan in het drugsmilieu. Wat er ook van zij, het betreft slechts een bijkomende redengeving in de gehele beoordeling van het actuele gevaar voor de openbare orde. De belangrijkste en determinerende redenen die in dit verband naar voor worden geschoven, zijn hierboven nog eens op een rij gezet en hierop gaat verzoeker niet concreet in.

Verzoeker betoogt wel nog dat de motieven van de bestreden beslissing haaks zouden staan op de beslissingen van de SURB. Hij stelt de weg van de geleidelijke invrijheidstelling te hebben bewandeld en zich hierbij keer op keer te hebben bewezen, waardoor hij ook een elektronisch toezicht verkreeg. Hij stelt dat dit aantoont dat volgens de SURB de kans op recidive miniem is en het minstens veilig is om hem weer te laten integreren in de maatschappij. Hij merkt nog op dat de SURB zich hierbij laat adviseren door de Psychosociale Dienst binnen de gevangenis, het Openbaar Ministerie en de gevangenisdirectie en al deze instanties een positief advies hebben verleend. Verzoeker stelt dat hij heden inwoont bij zijn echtgenote en kinderen en dat hij werkt met een contract van onbepaalde duur en

een vast inkomen heeft. Hij stelt zijn vrije tijd met zijn gezin door te brengen. Hij stelt ook een afbetalingsplan te zijn gestart voor de geldboete naar aanleiding van zijn correctionele veroordeling.

Op lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder rekening hield met de actuele situatie van verzoeker, met name dat hij sinds 23 januari 2020, naar aanleiding van het vonnis van de SURB van 17 januari 2020, zijn resterende straf mag uitzitten onder elektronisch toezicht, dat hij werkt en dat hij momenteel maandelijks 100 euro schuld afbetaalt. Verzoeker toont niet aan dat verweerder concrete gegevens die zijn situatie kenmerken, en die relevant zijn voor de beoordeling van het (actuele) gevaar voor de openbare orde, ten onrechte niet in rekening heeft gebracht.

Zoals de Raad reeds stelde in zijn arrest van 6 februari 2020, staan de motieven van de bestreden beslissing niet noodzakelijk haaks op de beslissingen van de SURB. Ook al moet het nodige gewicht worden toegekend aan het oordeel van de SURB, houdt het feit dat verzoeker de gunst heeft verkregen van de beperkte detentie en vervolgens het elektronisch toezicht niet noodzakelijk in dat verweerder hierdoor niet langer op grond van concrete overwegingen eigen aan de zaak van oordeel zou mogen zijn dat er, eens alle strikte voorwaarden en controle gekoppeld aan zo'n elektronisch toezicht wegvallen, opnieuw een risico op recidive ontstaat. Zoals blijkt uit bovenstaande bespreking heeft verweerder in het geval van verzoeker wel degelijk concreet toegelicht waarom volgens hem actueel nog steeds een werkelijk en voldoende ernstig gevaar bestaat voor de openbare orde. De Raad acht het, gelet op de bijzondere ernst van de feiten die verzoeker heeft gepleegd – met name betrokkenheid bij internationale drugshandel, maar evenzeer gijzeling met foltering –, het gemak waarmee verzoeker in het verleden overging tot het plegen van dergelijke zwaarwichtige feiten, dit enkel omwille van snel en gemakkelijk geldgewin, het gegeven dat verzoeker meermaals drugs over de landsgrenzen heen smokkelde voor geld en de vertrouwdheid binnen het drugsmilieu waarvan de feiten blijk geven, samen genomen met de nog steeds precaire financiële van het gezin en de grote schuld die verzoeker (aan het huidige tempo nog zeker gedurende 6 à 7 jaar) dient af te betalen, schuld die daarenboven nog is toegenomen sinds de eerdere beslissing tot beëindiging van het verblijf, niet kennelijk onredelijk om in het geval van verzoeker te oordelen dat zijn positieve gedrag tijdens het uitzitten van zijn gevangenis-straf, de hem toegekende gunst van het elektronisch toezicht en zijn tewerkstelling niet volstaan opdat niet langer een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde kan worden aangenomen. Verzoeker beperkt zich in wezen tot een herhaling van de gegevens die zijn zaak kenmerken, maar toont hiermee nog niet aan dat verweerder op basis van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met miskenning van de wet tot zijn beoordeling is gekomen.

2.1.10. Met zijn uiteenzetting weerlegt verzoeker de motivering in de bestreden beslissing niet dat hij gelet op zijn persoonlijke gedragingen een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Hij toont geen schending aan van artikel 43, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht.

2.1.11. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 3, 6, 7 en 9 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (hierna: het Kinderrechtenverdrag) en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Hij licht het middel toe als volgt:

"B.1. Algemene beschouwing

1.
Verzoeker zal in wat volgt - daarbij verwijzend naar hetgeen hij hierboven reeds uiteenzette - aantonen dat er in zijn hoofde ernstige en bewezen motieven voorhanden zijn dewelke aantonen dat er ingeval een tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, een reëel risico bestaat dat een schending van artikel 8 EVRM zich voordoet.
2.
Conform de vaste rechtspraak van het EHRM dient in huidig geval in concreto een belangenafweging te worden gemaakt tussen de inmenging in het gezinsleven vervat in art. 8 EVRM enerzijds, en de openbare orde/strikte noodzakelijkheid voor de democratische samenleving anderzijds.
"De weigering van het toekennen van een verblijfsvergunning en de hierop volgende uitwijzing betekenen ontegensprekelijk een inmenging in het recht op gezinsleven van verzoekers. In concreto

moet er dan ook nagegaan worden of de Russische instanties een rechtvaardig evenwicht hebben gevonden tussen de criminaliteitspreventie en bescherming van de nationale veiligheid enerzijds en het recht op gezins- en familieleven van verzoekers anderzijds." [eigen benadrukking] (EHRM nr. 29157/09, 21 juli 2011, Liu / Rusland, http://www.echr.coe.int (16 december 2011); T. Vreemd. 2011 (weergave HOLVOET, M., MATHIEU, C., VAN LAETHEM. K., WEIS, K.), afl.4, 388.)
"Bij zowel positieve als negatieve verplichtingen moeten de staten een eerlijke balans tussen het belang van het individu en het algemeen belang zien te vinden." [eigen benadrukking] (EHRM nr. 28770/05, 3 november 2011, Arvelo Aponte / Nederland, http://www.echr.coe.int (19 januari 2012); NJB (NL) 2012 (weergave), afl. 2, 123 en http://www.njb.nl/ (19 januari 2012); T. Vreemd. 2012 (weergave HOLVOET, M., MAES. G., WEIS. K.), afl. 1, 81.)
Een dergelijke eerlijke en gerechtvaardigde belangenafweging werd in casu door verwerende partij volgens verzoeker niet gemaakt in die zin dat de bestreden beslissing een onevenredige inmenging impliceert op verzoekers gezins- en familieleven vervat in art. 8 EVRM.

B.1.1. Wettelijke basis art. 8 EVRM

3.
Art. 8 EVRM bepaalt:
[…]
Vooreerst staat vast dat de loutere verwijzing naar de strafrechtelijke veroordelingen van verzoeker en art. 8, 2e lid EVRM niet afdoende is om de bestreden beslissing te rechtvaardigen.
De Raad van State heeft immers reeds geoordeeld:
"Artikel 8 EVRM primeert als hogere norm boven de Vreemdelingenwet: de algemene stelling dat een "correcte" toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van art. 8 EVRM kan uit maken volstaat niet.
Dat de toepassing van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissing, zeker wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, aan de voorwaarden van art. 8 EVRM moet worden getoetst, met name voor wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van verzoekende partij en wat betreft de afweging tussen de belangen van de staat enerzijds en van de verzoekende partij en haar kinderen anderzijds." [eigen benadrukking] (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552, T. Vreemd. 2012, 150.)
Er dient aldus een concreet onderzoek plaats te vinden naar een mogelijke schending van art. 8 EVRM.
4.
In casu dient derhalve te worden nagegaan:
- of er een gezinsleven bestaat:
EN
- of er een gerechtvaardigde inmenging in het gezinsleven bestaat. Deze inmenging in het gezinsleven is slechts gerechtvaardigd, in zoverre:
a. Ze voorzien is bij wet;
b. En een legitiem doel nastreeft, zoals bepaald in art. 8, 2e lid EVRM;
c. En noodzakelijk is in een democratische samenleving om dit doel te bereiken.
De discussie spitst zich in onderhavige zaak hoofdzakelijk toe op de vraag of de inmenging van art. 8 EVRM voldoet aan de vereiste van het noodzakelijk zijn in een democratische samenleving.
Deze noodzaak in een democratische samenleving wordt op haar beurt getoetst aan drie criteria:
1. Is er sprake van een dwingende sociale noodzaak (a pressing social need)
2. Is de maatregel/het instrument pertinent, geschikt om het beoogde doel te bereiken
3. Is de maatregel evenredig, proportioneel om dit beoogde doel te bereiken (is met andere woorden het 'middel' niet erger dan de 'kwaal')
5.
Het EHRM ontwikkelde inzake het onderzoek naar het al dan niet noodzakelijk zijn van met huidige bestreden beslissing vergelijkbare maatregelen, enkele criteria.
Meer bepaald worden deze toetsstenen zoals geweten uiteengezet in het arrest Boultif dd. 2 augustus 2001 (EHRM 2.08.2001, zaak 54273 Boultif t/ Zwitserland, zie ook EHRM 18.10.2006, zaak 46410/99 Üner t/ Nederland).
Het betreft hier "guiding principles" die het Hof hanteert bij als toetsstenen.
De volgende te hanteren criteria werden in voornoemd arrest geëxpliciteerd:
Volgende criteria dienen in overweging genomen:
1. De aard en de ernst van de criminele inbreuken;
2. De duur van het verblijf van de betrokkene in het land waar hij het bevel heeft gekregen om het grondgebied te verlaten;
3. De tijdspanne tussen het ogenblik van de feiten en de betrokkene zijn gedrag sedertdien:

4. De gezinstoestand van de betrokkene:
5. De vraag of de partner kennis had van het misdrijf op het ogenblik dat het gezinsleven een aanvang nam;
6. De vraag of uit het huwelijk kinderen zijn geboren;
7. De ernst van de moeilijkheden die de partner zou ondervinden in het land waarnaar betrokkene wordt uitgewezen;
8. De nationaliteit van de verschillende betrokken personen;
9. Het belang en het welzijn van de kinderen;
10. De hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en met het land van bestemming;
11. In voorkomend geval bijzondere omstandigheden van de zaak, zoals bijv. medische gegevens.
In wat volgt wordt de toets gemaakt ten aanzien van de situatie van verzoeker.

B.1.2. Het bestaan van een gezins- en/of familieleven in België

Vooraleer kan worden getoetst of een tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing wel in overeenstemming kan zijn met het recht op een privé- en gezinsleven van verzoeker, dient eerst te worden nagegaan of verzoeker een gezins- en/of familieleven in België heeft opgebouwd.
Het bestaan van een gezinsleven in België
6.
De bestreden beslissing ontkent niet dat er sprake is van een gezinsleven in België in hoofde van verzoeker.
Supra werd reeds aangegeven dat uit de relatie tussen verzoeker en mevrouw [S.C.], twee kinderen werden geboren, m.n.:
- [Y.S.C.] (°24/01/2017) (STUK 8);
- [Y.N.S.C.] (°27/03/2019) (STUK 7);
Daarnaast heeft verzoeker nog twee stiefkinderen, m.n.:
- [Y.R.C.G.] (°21/02/2011) (STUK 9);
- [Y.P.C.] (meerderjarig) (STUK 9);
Alle minderjarige kinderen van verzoeker zijn in België geboren. Hun volledige leven situeert zich dan ook op het Belgische grondgebied.
Verzoeker woont thans samen met al deze kinderen en vormt met hen een hechte gezinscel op het Belgische grondgebied, waardoor de toets met artikel 8 EVRM weldegelijk dient te worden gevoerd.
Zoals blijkt uit de rechtspraak van het EHMR. ontstaat de band tussen een kind en zijn ouder uit het feit van de geboorte zelf. De band tussen een ouder en een minderjarig kind zal slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden als verbroken kunnen worden beschouwd (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, §32; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28).
Dergelijke zeer uitzonderlijke omstandigheden zijn in casu niet voor handen. Verweerster toont deze op geen enkele wijze aan.

B.1.3. Toetsing aan artikel 8 EVRM

Aangaande de dwingende sociale noodzaak, de pertinentie en de evenredigheid van de inmenging
7.
Zoals aangegeven door verweerster liep verzoeker vijf jaar geleden één enkele veroordeling op – wegens feiten omzeggens 6 jaar geleden gepleegd - reden waardoor verzoeker thans onder elektronisch toezicht staat.
8.
Volgens verweerster zou verzoeker op heden nog steeds een actueel en ernstig gevaar vormen voor de openbare orde. waardoor hem een verblijf geweigerd dient te worden. Verweerster is immers van mening dat deze inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoeker nodig is om de bescherming van de openbare orde en nationale veiligheid te garanderen.
9.
Dat er op heden nog steeds sprake zou zijn van een dwingende sociale noodzaak, dewelke niet louter speculatief maar op haar actuele aanwezigheid dient beoordeeld te worden, kan de administratie niet zomaar stellen.
Er werd infra reeds beargumenteerd waarom verzoeker op heden geen actuele bedreiging voor de nationale veiligheid meer vormt en dat verweerster op dit vlak een kennelijke beoordelingsfout begaat. Verzoeker verneemt hieromtrent de uiteenzetting van het eerste middel in onderhavig verzoekschrift.
10.

Indien uw Raad per impossibile zou oordelen dat er gelet op bovenstaande argumenten alsnog een sprake zou zijn van een dwingende sociale noodzaak, betwist verzoeker met klem dat de bestreden beslissing evenredig, dan wel proportioneel kan genoemd worden.
11.
Verzoeker verwijst daarbij onder meer naar hetgeen hij hierna uiteen zal zetten in de inzake te hanteren Boultif-criteria (zie infra). Verzoeker meent dat verweerster met haar bestreden beslissing een middel "toedient" dat niet in verhouding staat tot het gevaar voor de openbare orde dat het bij verzoekende partij meent te moeten detecteren.
Verzoeker stelt meer bepaald dat het belang dat de samenleving heeft bij het weigeren van zijn verblijf, hoegenaamd niet in verhouding staat met verzoekers rechten vervat in art. 8 EVRM en dit niet in het minst gelet op zijn huidige effectieve en constante gezinssituatie, maar ook meer algemeen gelet op zijn socio-affectieve verankering in het Rijk.

Toetsing aan de Boultif-criteria

De duur van het verblijf van de betrokkene in het land waar hij het bevel heeft gekregen om het grondgebied te verlaten

12.
Verzoeker kwam in 2013 voor het eerst aan in het Rijk. Hij verblijf hier gedurende 3 maanden en keerde nadien noodgedwongen, kortstondig terug naar Spanje. Begin 2014 keerde verzoeker terug naar België, waarna hij hier ononderbroken verbleef.
Verzoeker verblijft dus reeds gedurende 6 jaren op het grondgebied.
Hij leerde hier nagenoeg al zijn vrienden kennen, liep hier zijn huidige echtgenote tegen het lijf en zijn kinderen werden hier geboren. Thans werkt verzoeker eveneens ondereen contract van onbepaalde duur in België.
Er is dan ook sprake van een complete verankering van verzoeker in België.

De gezinstoestand van de betrokkene (kinderen - partner) + de ernst van de moeilijkheden die de partner en kinderen zouden ondervinden in het land waarnaar betrokkene wordt uitgewezen:

13.
Verzoeker is gehuwd met mevrouw [S.C.] (STUK 5).
Verzoeker heeft uit deze relatie, zoals gemeld, 2 minderjarige kinderen, m.n.:
- [Y.S.C.] (°24/01/2017);
- [Y.N.S.C.] (°27/03/2019);
Daarnaast heeft verzoeker eveneens 2 stiefkinderen, dewelke bij hem inwonen en ten laste zijn van hem:
- [Y.R.C.G.] (° 21/02/2011);
- [Y.P.C.] (meerderjarig);
Zij verblijven allen legaal in het Rijk en beschikken overeen E-kaart.
14.
De bestreden beslissing zou per definitie tot resultaat hebben dat het gezinsleven van verzoeker en zijn minderjarige kinderen wordt beëindigd, zonder dat dit evenwel door enige noodzaak kan worden gerechtvaardigd en zonder dat zulks gelet op de hogervermelde argumentatie, een evenredige inmenging kan genoemd worden.
15.
Bovendien hebben zowel verzoekers minderjarig kinderen, als zijn echtgenote het centrum van hun socio-economische belangen kennelijk volledig in België.
Verzoekers kinderen zijn geboren en getogen in België en spreken thans enkel Nederlands. Zij hebben hier hun vriendjes en hebben geen enkele band met het land van herkomst van verzoeker. Dat het centrum van verzoekers kinderen volledig in België ligt. kan dan ook niet betwist worden.
16.
Ingeval de effectuering van de bestreden beslissing, zouden verzoekers persoonlijke contacten met zijn kinderen, dan ook op onevenredige wijze bemoeilijkt worden. Men kan immers niet ontkennen dat verweerster uiteindelijk de bedoeling heeft verzoeker te repatriëren aangezien zij van mening is dat hij een bedreiging vormt voor de Belgische samenleving.
Er kan dan ook moeilijk worden aangenomen dat verweerster een verder verblijf van verzoeker op het Belgische grondgebied zal dulden.
17.

Een eventuele scheiding van verzoeker met zijn minderjarig kinderen zou een onevenredige inmenging en dus een schending uitmaken van het Universele Verdrag inzake de Rechten van het Kind (IVRK), alsmede van art. 74/13 van de Vreemdelingenwet.
18.
Volgens artikel 3 van het IVRK moeten de belangen van het kind immers steeds de eerste overweging zijn.
19.
Bovendien stelt art. 6 IVRK dat de mogelijkheden tot overleven en ontwikkeling van het kind in de ruimst mogelijke mate moeten worden gewaarborgd. Het is dan ook in die zin dat verzoeker eveneens verwijst naar art. 7 van voormeld Verdrag hetwelk bepaalt dat kinderen het recht hebben om (vanaf de geboorte) hun ouders te kennen en door hen verzorgd te worden. Daarenboven waarborgt art. 9 IVRK dat kinderen het recht hebben om niet tegen hun wil gescheiden te worden van hun ouders.
20.
Gelet op de huidige situatie van de verzoekers kinderen kan onmogelijk van deze laatsten verwacht worden dat zij verzoeker achternareizen om zich in Spanje te vestigen.
21.
Hoewel de bestreden beslissing wel verwijst naar verzoekers gezinstoestand, werd met deze toestand niet in het minst rekening gehouden. Er wordt simpelweg gesteld dat de kinderen van verzoeker zich maar moeten aanpassen aan de levensomstandigheden van een vreemd land.
[Y.R.] loopt evenwel ook school in België en is het Spaans niet machtig. Indien zij verplicht wordt om verzoeker achterna te reizen en zich te vestigen in bijvoorbeeld Spanje, dan wel de Dominicaanse Republiek, zal zij haar schooljaar moeten stopzetten om vervolgens in een vreemd land school aan te vatten in een vreemde taal. Zij zal hoe dan ook een schooljaar, zo niet meerdere jaren, verliezen.
Ook voor de partner van verzoeker zal het moeilijk zijn hem te volgen naar zijn land van herkomst. Zij verblijft reeds verscheidene jaren op volstrekt legale wijze (E-kaart) op het Belgische grondgebied. Zij leerde te taal en integreerde. Ook zij bouwde hier een sterk sociaal en familiaal vangnet op en heeft nog weinig banden met haar land van herkomst.
Zij vatte bovendien een stage aan in een woonzorgcentrum en kan hierna in dit centrum tewerkgesteld worden (STUK 10). Een kans die zij misloopt bij een verhuis naar een ander land.
De stiefzoon van verzoeker groeide op in België en vatte een opleiding aan de Thomas More Hoge School (STUK 11). Ook hij zal aanzienlijke moeilijkheden ondervinden, moest hij zijn stiefvader dienen achterna te reizen naar een ander land.
22.
Gelet op de motivering van de bestreden beslissing kan enkel gesteld worden dat geen afdoende belangenafweging werd gemaakt en dat de beslissing een onevenredige inmenging met verzoekers rechten vervat sub artikel 8 EVRM met zich meebrengt.

De vraag of uit de relatie kinderen zijn geboren:

23.
Zoals reeds aangehaald heeft verzoeker 4 kinderen, waarvan 3 minderjarig.

Het belang en het welzijn van de kinderen:

24.
Dat verzoekers minderjarige kinderen er belang bij hebben op te groeien met hun vader - ook al is de situatie op heden verre van ideaal - kan niet betwist worden.
Verzoeker wijst daarbij voor de goede orde ook op het feit dat hij zijn kinderen steeds graag heeft gezien en correct heeft behandeld.
Een eventuele scheiding van vader en zijn minderjarige kinderen zou dan ook een schending uitmaken van het Universele Verdrag voor Rechten van het Kind (IVRK).
25.
Volgens artikel 3 van het IVRK moeten de belangen van het kind immers steeds de eerste overweging zijn.
Art. 3 IVRK luidt meer bepaald als volgt:
"1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.
2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn of haar welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn of haar

ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk voor het kind zijn, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen.
3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vast gestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht. "
26.
Bovendien stelt art. 6 IVRK dat de mogelijkheden tot overleven en ontwikkeling van het kind in de ruimst mogelijke mate moeten worden gewaarborgd:
"1. De Staten die partij zijn, erkennen dat ieder kind het inherente recht op leven heeft.
2. De Staten die partij zijn, waarborgen in de ruimst mogelijke mate de mogelijkheden tot overleven en de ontwikkeling van het kind."
27.
Het is dan ook in die zin dat verzoeker eveneens verwijst naar art. 7 van voormeld Verdrag hetwelk bepaalt dat kinderen het recht hebben om (vanaf de geboorte) hun ouders te kennen en door hen verzorgd te worden:
"1. Het kind wordt onmiddellijk na de geboorte ingeschreven en heeft vanaf de geboorte het recht op een naam, het recht een nationaliteit te verwerven en, voor zover mogelijk, het recht zijn of haar ouders te kennen en door hen te worden verzorgd.
2. De Staten die partij zijn, waarborgen de verwezenlijking van deze rechten in overeenstemming met hun nationale recht en hun verplichtingen krachtens de desbetreffende internationale akten op dit gebied, in het bijzonder wanneer het kind anders staatloos zou zijn."
28.
Daarenboven waarborgt art. 9 IVRK dat kinderen het recht hebben om niet tegen hun wil gescheiden te worden van hun ouders:
"1. De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten, onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijke recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind. Een der gelijke beslissing kan noodzakelijk zijn in een bepaald geval, zoals wanneer er sprake is van misbruik of verwaarlozing van het kind door de ouders, of wanneer de ouders gescheiden leven en er een beslissing moet worden genomen ten aanzien van de verblijfplaats van het kind.
2. In procedures ingevolge het eerste lid van dit artikel dienen alle betrokken partijen de gelegenheid te krijgen aan de procedures deel te nemen en hun standpunten naar voren te brengen.
3. De Staten die partij zijn, eerbiedigen het recht van het kind dat van een ouder of beide ouders is gescheiden, op regelmatige basis persoonlijke betrekkingen en rechtstreeks contact met beide ouders te onderhouden, tenzij dit in strijd is met het belang van het kind.
4. Indien een der gelijke scheiding voortvloeit uit een maatregel genomen door een Staat die partij is, zoals de inhechtenisneming, gevangenneming, verbanning, deportatie, of uit een maatregel het overlijden ten gevolge hebbend (met inbegrip van overlijden, door welke oorzaak ook, terwijl de betrokkene door de Staat in bewaring wordt gehouden) van één ouder of beide ouders of van het kind, verstrekt die Staat, op verzoek, aan de ouders, aan het kind of indien van toepassing, aan een ander familielid van het kind de noodzakelijke inlichtingen over waar het afwezige lid van het gezin zich bevindt of waar de afwezige leden van het gezin zich bevinden, tenzij het verstrekken van die inlichtingen het welzijn van het kind zou schaden. De Staten die partij zijn, waarborgen voorts dat het indienen van een dergelijk verzoek op zich geen nadelige gevolgen heeft voor de betrokkene(n)."
Ook het belang en welzijn van verzoekers kinderen dreigt derhalve met de voeten getreden te worden ingeval de bestreden beslissing ten uitvoer zou gelegd worden.

C.1.4. Besluit: Schending art. 8 EVRM en van art. 3, 6 en 9 IVRK, alsmede van art. 74/13 Vw.

29.
Uit het voorgaande volgt dat verzoekers recht op een privé- en gezinsleven geschonden wordt door de bestreden beslissing.
Het is ten eerste duidelijk dat de bestreden beslissing een inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoeker en zijn recht op een familiaal leven, zoals vervat in 8 EVRM.
In de notie gezinsleven in de zin van art. 8 EVRM zit uiteraard verzoekers relatie met zijn minderjarige kinderen vervat.
Dat de bestreden maatregel een inmenging vormt in het gezinsleven van verzoeker staat aldus ontegensprekelijk vast.
30.

Voormelde inmenging is volgens verzoeker niet geoorloofd, in die zin dat ze niet noodzakelijk is in een Belgische samenleving, gelet op het feit dat ze na toetsing aan de zgn. Boulthif-criteria, de evenredigheidstoets niet doorstaat.
Zo is het voor verzoeker en zijn kinderen en echtgenote ingeval een tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, onmogelijk een effectief en affectief gezins- en familieleven voort te zetten in het land van herkomst van verzoeker.
De minderjarige kinderen van verzoeker verblijven legaal in het Rijk en hebben het centrum van hun morele en sociale belangen in België.
31.
De bestreden beslissing beperkt het gezinsleven van verzoeker en zijn gezin dermate dat het de minderjarige kinderen van verzoeker verplicht om het grondgebied van België te verlaten om elders hun recht op een gezinsleven uit te oefenen.
De bestreden beslissing problematiseert zo de facto op disproportionele wijze het fundamenteel recht aan verzoekers kinderen om op het Belgische grondgebied te verblijven. De bestreden beslissing houdt aldus volgens verzoeker een schending in van artikel 8 EVRM, alsmede van de hoger aangehaalde rechten van verzoekers minderjarige kinderen vervat in het IVRK, alsmede van art. 74/13 Vw."

2.2.2. Voorafgaandelijk merkt de Raad op dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet erop is gericht te waarborgen dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing naar behoren rekening houdt met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, zijnde het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. De voorliggende beslissing betreft evenwel geen beslissing tot verwijdering en gaat hiermee ook niet gepaard. Er blijkt dan ook niet dat verzoeker zich in de voorliggende procedure dienstig kan beroepen op een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip '*familie- en gezinsleven'*, noch het begrip '*privéleven*'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven of van een privéleven is in wezen een feitenkwestie. Het privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De vreemdeling die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van het privéleven en/of het familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop hij of zij zich beroept.

Verzoeker beroept zich op een gezinsleven in België met zijn echtgenote, hun twee gemeenschappelijke minderjarige kinderen en de twee kinderen van zijn echtgenote uit een vorige relatie. De Raad stelt vast dat het beschermingswaardig karakter van dit gezinsleven uitdrukkelijk wordt aanvaard in de bestreden beslissing. Verder wijst verzoeker op een "*socio-affectieve verankering*" in België en het gegeven dat hij reeds gedurende zes jaar op het Belgische grondgebied verblijft. Hij stelt hier nagenoeg al zijn vrienden te hebben leren kennen en hier te werken met een contract van onbepaalde duur. Op lezing van de bestreden beslissing kan worden aangenomen dat verweerder evenzeer een bepaald privéleven in België heeft aanvaard.

Op lezing van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat een concrete belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM heeft plaatsgevonden, waarbij de gezins- en persoonlijke belangen van verzoeker zijn afgewogen tegen de aanwezige redenen van openbare orde. De Raad gaat na of

verweerder, met betrekking tot het ingeroepen gezins- en privéleven, is overgegaan tot een zorgvuldige en redelijke belangenafweging.

De Raad laat hierbij in het midden of de situatie van verzoeker eerder vanuit het oogpunt van de positieve dan wel van de negatieve verplichtingen voortvloeiende uit artikel 8 van het EVRM moet worden onderzocht, nu verzoeker in het verleden weliswaar gedurende een zeer korte periode een verblijfsrecht in België heeft genoten, maar op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing dit verblijfsrecht reeds was beëindigd en de situatie zich voordeed waarbij hij trachtte opnieuw te worden toegelaten tot het verblijf. Zoals het EHRM duidelijk heeft gesteld, zijn deze verplichtingen niet steeds duidelijk van elkaar af te bakenen en zijn de van toepassing zijnde principes in ieder geval gelijkaardig. In beide gevallen moet worden overgegaan tot de zogenaamde *'fair balance'*-toets, oftewel een redelijke afweging tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving. Hierbij beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge (zie EHRM 26 april 2017, Konstatinov t. Nederland, § 46).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen voortvloeien uit verdragen, met inbegrip van de EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is hij aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op privé-, gezins- of familieleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

In een zaak die zowel het gezinsleven als immigratie betreft, varieert de omvang van de verplichting voor de staat om naasten van personen die er reeds verblijven toegang te verlenen tot zijn grondgebied in functie van de situatie van de betrokkenen en het algemene belang. Hetgeen in deze context in aanmerking moet worden genomen, zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt belemmerd, de omvang van de banden die de betrokkenen hebben in de staat in kwestie, de vraag of er onoverkomelijke hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezin leeft in het land van herkomst van de betrokken vreemdeling, en de vraag of er elementen voorhanden zijn betreffende de immigratiecontrole (bijvoorbeeld eerdere inbreuken op de immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die pleiten voor een uitwijzing (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 66).

Een ander belangrijk punt waarmee rekening moet worden gehouden, is de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat, gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Indien kinderen zijn betrokken, zoals in het geval van verzoeker, benadrukt het EHRM dat het belang van het kind wordt beschouwd als een determinerende overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 144). Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend. Dienaangaande moeten nationale beslissingsorganen bij hun afweging van de belangen van kinderen, teneinde daadwerkelijke bescherming te verzekeren, een voldoende gewicht aan de belangen van de rechtstreeks betrokken kinderen geven en alle elementen van bewijs toetsen ten aanzien van de praktische gevolgen, de haalbaarheid en de evenredigheid van

de genomen maatregel ten opzichte van de ouder met vreemde nationaliteit (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK)).

Rekening houdend met het bestaan van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving dat uitgaat van verzoekers persoonlijke gedragingen, acht verweerder de bestreden beslissing een noodzakelijke maatregel voor de bescherming van de openbare orde en de preventie van strafbare feiten. Hij is van mening dat de redenen van openbare orde zwaarder doorwegen dan de door verzoeker ingeroepen gezins- en persoonlijke belangen en dat niet disproportioneel wordt ingegrepen in deze belangen.

Verweerder wijst erop dat zijn echtgenote, kinderen en stiefkinderen allen de Spaanse nationaliteit hebben. Hij stelt dat dit maakt dat verzoeker en zijn gezinsleden zich in beginsel in elke lidstaat kunnen vestigen. Verweerder benadrukt dat verzoeker en zijn echtgenote in het huwelijk zijn getreden op een ogenblik dat verzoeker reeds was opgesloten in de gevangenis en hij reeds strafrechtelijk was veroordeeld, zodat mag worden aangenomen dat de echtgenote kennis had van de door verzoeker gepleegde criminele feiten en diende te hebben beseft dat dit mogelijk verblijfsrechtelijke gevolgen zou hebben voor verzoeker. Hij stelt dat het haar eigen keuze was om, ondanks verzoekers strafrechtelijke verleden, twee kinderen te krijgen samen met verzoeker en benadrukt het illegale verblijf van verzoeker bij de geboorte van hun eerste kind.

Verweerder wijst op de nog zeer jonge leeftijd van de twee gemeenschappelijke kinderen, waardoor mag worden aangenomen dat zij zich gemakkelijk kunnen aanpassen aan een nieuwe situatie. Hij stelt dat deze kinderen nog niet schoolplichtig zijn. Hij stelt vervolgens vast dat de stiefdochter acht jaar oud is en uit niets blijkt dat zij gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur nodig zou hebben die niet in Spanje, in de Dominicaanse Republiek of elders te vinden zou zijn. Hij ziet geen concrete belemmeringen voor de gezinsleden om samen met verzoeker het gezinsleven verder te zetten in Spanje, de Dominicaanse republiek of elders, indien zij dat wensen. De stiefzoon, zo stelt verweerder nog, is reeds meerderjarig en heeft de keuze om ofwel het gezin te vervoegen in het buitenland ofwel zijn leven in België verder te zetten en de gezinsleden te bezoeken in het buitenland.

Verweerder is van mening dat van verzoeker in alle redelijkheid kan worden verwacht dat hij zich opnieuw vestigt in Spanje of in de Dominicaanse Republiek en hij ziet geen concrete elementen die erop wijzen dat er in hoofde van de gezinsleden ernstige moeilijkheden zijn om zich samen met verzoeker te vestigen in een van deze landen. Verzoeker heeft in de Dominicaanse Republiek het grootste deel van zijn leven doorgebracht, hij is er opgegroeid en heeft er hogere studies gevolgd. Hij is de taal van dit land ook nog machtig. Verweerder stelt vervolgens vast dat verzoeker na zijn hogere studies zijn moeder naar Spanje is gevolgd, dat hij er verblijfsrecht had en hij er ook reeds werkzaam was. Hij stelt dat verzoeker ook vandaag nog familie heeft in Spanje, nu zijn moeder, zus en broer er verblijven. Deze familieleden bezochten hem ook in de gevangenis. Volgens verweerder blijkt niet dat verzoeker geen verbondenheid meer heeft met Spanje of de Dominicaanse Republiek en evenmin dat er omstandigheden zijn die maken dat hij er niet langer naar kan terugkeren. Hij aanvaardt dat verzoeker nog sociale, culturele en familiale banden heeft met beide landen. Wat de gezinsleden betreft, merkt verweerder nog op dat de echtgenote net als verzoeker is geboren in de Dominicaanse Republiek en ze de taal van dit land spreekt. Hij stelt vast dat de echtgenote reeds sinds 2013 niet langer is tewerkgesteld, zodat haar economische situatie geen beletsel kan vormen voor het verderzetten van het gezinsleven buiten België. Hij wijst er verder op dat niet blijkt dat er nog een sterke band is tussen de stiefkinderen en hun vader(s), zodat ook op deze grond geen beletsel blijkt voor het verderzetten van het gezinsleven elders.

Wat verzoekers privéleven in België betreft, houdt verweerder rekening met de duur van zijn verblijf in België, maar wordt benadrukt dat verzoeker slechts een kortstondig verblijfsrecht had in dit land. Verweerder oordeelt vervolgens dat, los van de gezinsbanden, geen banden met België blijken die van die aard zijn dat deze eraan in de weg staan dat het verblijf wordt geweigerd. Hij wijst nadrukkelijk op de zeer ernstige feiten die verzoeker pleegde tijdens het verblijf in België en die volgens hem niet getuigen van het geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving. Het gegeven dat verzoeker zijn tijd in de gevangenis op een positieve wijze heeft trachten in te vullen, veegt volgens verweerder niet zomaar van tafel dat hij betrokken was bij de handel in harddrugs, hetgeen de samenleving ernstige schade toebrengt. Hij wijst er verder op dat verzoeker nog een familiaal netwerk heeft in Spanje dat hem kan ondersteunen bij het opnieuw opbouwen van zijn leven in dit land. Hij stelt dat verzoeker ook reeds werkzaam was in dit land. Verweerder ziet geen concrete hinderpalen voor verzoeker om in Spanje of in de Dominicaanse Republiek zijn leven opnieuw op te pikken en acht het redelijk om aan te nemen dat er nog sociale, culturele en familiale banden zijn met deze landen. Volgens hem weegt de sociale en

culturele integratie in België niet op tegen deze in het land van herkomst of origine. Het gegeven dat verzoeker tijdens de strafuitvoering allerhande cursussen volgde en werkervaring heeft kunnen opdoen, kan hij volgens verweerder gebruiken om zijn leven in Spanje of de Dominicaanse Republiek opnieuw op te bouwen. Gelet op zijn economisch actieve leeftijd, de eerdere werkervaring in Spanje en de eerdere studies in de Dominicaanse Republiek acht verweerder het mogelijk voor verzoeker om ook in een van deze landen economisch actief te zijn. In deze omstandigheden is de economische integratie voor verweerder geen hinderpaal voor het nemen van de bestreden beslissing.

Met deze motivering heeft verweerder zijn eerdere beoordeling omtrent het gezins- en privéleven gehandhaafd, zoals geuit naar aanleiding van de beslissing tot beëindiging van het verblijf van 18 november 2019. Deze beoordeling werd door de Raad in zijn arrest van 6 februari 2020 met nr. 232 341 in overeenstemming geacht met artikel 8 van het EVRM. De Raad oordeelde als volgt:

"*De Raad kan verzoeker in geen geval volgen dat op geen enkele manier zou blijken dat het dossier van verzoeker grondig onderzocht is. Integendeel, er blijkt in casu dat de gemachtigde juist op heel grondige wijze niet enkel alle relevante elementen heeft betrokken in de belangenafweging, maar hierover ook uitgebreid heeft gemotiveerd. Anders dan verzoeker voorhoudt, is de gemachtigde niet overgegaan tot een beëindiging van zijn verblijf zonder grondig na te gaan welke persoonlijke en familiale gevolgen deze beslissing met zich meebrengt. Verzoeker hamert terecht op het feit dat met zijn actuele situatie en actuele eventuele dreiging voor de openbare orde moet rekening gehouden worden omdat de dreiging voor de openbare orde moet bestaan op het ogenblik dat de beslissing tot beëindiging door de nationale autoriteit wordt genomen (zie ook bespreking van het tweede onderdeel van het middel). Dit is correct, doch de gemachtigde heeft dat in casu ook gedaan en meegewogen in de belangenafweging. Hij heeft zich niet beperkt tot het poneren van het feit dat verzoeker een gevaar is voor de openbare orde, verwijzend naar het strafrechtelijk verleden en het vermoeden van recidive. Hij heeft dit standpunt concreet toegelicht na grondige lezing van het vonnis waarin verzoeker op 27 november 2015 werd veroordeeld, van het standpunt van het openbaar ministerie van 11 juni 2019, van het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank van 26 juni 2019 en hij heeft hierbij ook alle stukken betrokken die verzoeker naar aanleiding van het hoorrecht heeft overgemaakt. […]*
[…]

Verder wordt in het kader van de belangenafweging, zoals vereist door artikel 8 van het EVRM, wel degelijk rekening gehouden met de impact op de echtgenote en de kinderen als het gezinsleven in de Dominicaanse Republiek of in Spanje moet voortgezet worden. Anders dan verzoeker voorhoudt, verdedigt de gemachtigde niet dat verzoeker en zijn minderjarige kinderen zouden moeten gescheiden worden. Vooreerst wijst de gemachtigde erop dat verzoeker reeds in het verleden in het bezit was van een Spaanse verblijfstitel, verkregen in functie van de echtgenoot van zijn moeder die ook de Spaanse nationaliteit verwierf. Verzoeker spreekt de motieven van de beslissing niet tegen dat verzoeker na zijn studies als landbouwingenieur zijn moeder achterna reisde naar Spanje en er reeds werkte voor een bedrijf, dat weliswaar failliet ging, waarna hij naar België kwam. Het standpunt van de gemachtigde dat verzoeker reeds in Spanje heeft gewoond, gewerkt en er familie heeft, vindt steun in het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank en wordt door verzoeker niet tegen gesproken. Verder stelt de gemachtigde eveneens dat de echtgenote van verzoeker eveneens afkomstig is van de Dominicaanse Republiek en de taal spreekt. Verder is het inderdaad niet onredelijk van de gemachtigde te veronderstellen dat de echtgenote van verzoeker wist dat hij veroordeeld was aangezien ze in het huwelijk zijn getreden toen verzoeker in de gevangenis zat. Ze kon inderdaad weten dat dit mogelijks gevolgen kon hebben voor het verblijfsrecht van verzoeker. Wat betreft de kinderen wijst de gemachtigde terecht op de nog zeer jonge leeftijd van de twee in België geboren kinderen waardoor hij niet op kennelijk onredelijke wijze veronderstelt dat zij zich nog makkelijk kunnen aanpassen aan een nieuwe situatie. De gemachtigde heeft ook op zorgvuldige wijze gemotiveerd aangaande de stiefkinderen, stellende dat voor de acht-jarige stiefdochter niet blijkt dat zij gespecialiseerd onderwijs zou nodig hebben of een gespecialiseerde infrastructuur die niet in Spanje of de Dominicaanse Republiek te vinden is. Ook aangaande de meerderjarige stiefzoon stelt de gemachtigde niet op kennelijk onredelijke wijze dat gezien de meerderjarigheid, hij de mogelijkheid heeft ofwel het gezin te vervoegen of verzoeker in de Dominicaanse Republiek of in Spanje te bezoeken. Ook het belang van de vader van de stiefkinderen heeft de gemachtigde gewogen.

Verder stipt de gemachtigde aan dat verzoeker in de gevangenis het bezoek kreeg van zijn moeder, zus en broer, allen woonachtig in Spanje, zodat verzoeker familiale banden heeft in Spanje en verzoeker er eventueel kan voor kiezen met zijn gezin naar Spanje te verhuizen. Verzoeker licht in het verzoekschrift niet toe welke concrete onoverkomelijke hinderpalen er in zijnen hoofde en in dat van zijn gezin bestaan

om het gezinsleven in Spanje verder te zetten. Het loutere feit dat verzoekers kinderen in België zijn geboren en zouden zijn opgevoed volgens Belgische normen en waarden, is op zich geen onoverkomelijke hinderpaal, nu van jonge kinderen inderdaad kan verwacht worden dat zij nog een zeer groot aanpassingsvermogen hebben. Verzoeker stelt zelf in het verzoekschrift dat zijn kinderen de Spaanse nationaliteit hebben. Zoals de gemachtigde opwerpt, werden geen documenten voorgelegd waaruit blijkt dat verzoeker reeds heeft verzocht om een verblijfsrecht bij de Spaanse autoriteiten en dit geweigerd zou zijn. Tegelijk stelt de gemachtigde op redelijke wijze dat blijkt dat de moeder en zus van verzoeker in Barcelona wonen, en zijn moeder bovendien de Spaanse nationaliteit heeft, zodat kan verondersteld worden dat zij tijdelijk kunnen instaan voor opvang tot verzoeker met zijn gezin weer een bestaan heeft opgebouwd.

Wat betreft verzoekers echtgenote, stelt verzoeker in het verzoekschrift dat ook zij de Spaanse nationaliteit heeft. De Raad erkent, net als de gemachtigde in de bestreden beslissing, dat verzoekers echtgenote in geen geval kan verplicht worden het grondgebied te verlaten nu zij een verblijfsrecht heeft in België en er kan inderdaad aangenomen worden dat zij duurzame banden heeft opgebouwd in België en geen strafblad heeft, desalniettemin blijken hieruit geen onoverkomelijke hinderpalen om in Spanje het gezinsleven verder te zetten. Verzoeker ontkent ook niet dat zijn echtgenote afkomstig is uit de Dominicaanse Republiek en voert ook niet aan dat zijn echtgenote daar geen familie meer heeft waar zij eventueel in een eerste fase als gezin zouden kunnen op terugvallen. Hij stelt enkel dat hij zelf geen vrienden, broers of zussen meer heeft in de Dominicaanse Republiek. De Raad volgt verzoeker dan ook niet dat de gemachtigde op geheel disproportionele wijze of onzorgvuldige of onredelijke wijze de situatie van zijn echtgenote en kinderen mee heeft gewogen in de belangenafweging.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet."

Uit de bespreking van het eerste middel volgt dat verweerder kon oordelen dat er in hoofde van verzoeker nog steeds een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging bestaat voor een fundamenteel belang van de samenleving. In deze situatie komt het aan verzoeker toe om met concrete elementen aan te tonen waarom zijn gezinssituatie actueel alsnog anders zou moeten worden beoordeeld dan naar aanleiding van de beëindiging van zijn verblijf op 18 november 2019. De Raad merkt nog op dat verzoeker, gelet op de voorziene motivering, niet dienstig zonder meer kan voorhouden als zou de gezinstoestand niet daadwerkelijk in rekening zijn gebracht.

Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing ertoe zal leiden dat zijn gezinsleven met zijn minderjarige kinderen wordt beëindigd, minstens dat de persoonlijke contacten met zijn kinderen op onevenredige wijze worden bemoeilijkt. Hij stelt dat zijn minderjarige kinderen het centrum van hun socio-economische belangen volledig in België hebben. Hij benadrukt dat zijn kinderen zijn geboren en getogen in dit land, dat zij enkel Nederlands zouden spreken, dat zij hier hun vriendjes hebben en dat zij geen band hebben met het land van herkomst. Om deze redenen is hij van mening dat zijn kinderen hem onmogelijk achterna kunnen reizen naar Spanje.

Zoals de Raad evenwel reeds vaststelde, is het loutere gegeven dat de kinderen in België zijn geboren en hier zijn opgevoed, op zich geen onoverkomelijke hinderpaal, nu van jonge kinderen inderdaad kan worden verwacht dat zij nog een zeer groot aanpassingsvermogen hebben.

Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat zijn kinderen, geboren in 2017 en 2019, die bovendien de Spaanse nationaliteit hebben, zich niet gemakkelijk kunnen aanpassen aan een gewijzigde omgeving. Verzoeker betwist niet dat er in Spanje ook nog een familiaal netwerk aanwezig is. Enige onmogelijkheid of bijzondere moeilijkheid die de kinderen van verzoeker zouden ondervinden indien het gezinsleven buiten België wordt verdergezet, wordt niet concreet aannemelijk gemaakt. Rekening houdend met de gegevens dat de beide ouders Spaanstalig zijn, er een familiaal netwerk is in Spanje waarmee nog contact bestaat en in de eerdere procedure niets werd gesteld omtrent het gestelde dat de kinderen geen Spaans zouden kennen, acht de Raad het ook niet zonder meer aangetoond als zouden de kinderen geen enkele notie van het Spaans hebben, minstens blijkt niet dat deze kinderen gelet op hun leeftijd niet relatief snel deze taal onder de knie kunnen krijgen. Zij kunnen hierin worden ondersteund door hun familiaal netwerk. Bij gebrek aan noemenswaardige hinderpalen voor de kinderen om samen met de ouders elders het gezinsleven te leiden, blijkt geenszins dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat het gezinsleven van verzoeker met zijn beide minderjarige kinderen wordt beëindigd of de persoonlijke contacten tussen hen ernstig worden bemoeilijkt.

Vervolgens gaat verzoeker nog concreet in op de situatie van zijn Spaanse stiefdochter. Hij stelt dat ook dit kind is geboren in België en haar hele leven zich hier situeert. Hij stelt dat zij school loopt in België en het Spaans niet machtig zou zijn. Hij stelt dat zij, indien zij met haar gezin naar Spanje of de Dominicaanse Republiek moet verhuizen, haar schooljaar zal moeten stopzetten om vervolgens in een vreemd land in een vreemde taal haar scholing verder te zetten. Hij stelt dat zij een schooljaar, zo niet meerdere schooljaren, zal verliezen.

Wat verzoekers stiefdochter betreft, is het evenzeer opmerkelijk dat pas voor het eerst in de huidige procedure wordt ingeroepen dat zij geen Spaans zou kennen, terwijl dit nooit eerder werd opgeworpen. Rekening houdend met het gegeven dat dit kind de Spaanse nationaliteit heeft, zij is opgegroeid in een Spaanstalig gezin en ruimer familiaal netwerk en nergens wordt aangegeven dat de ouders hun kinderen dan consequent in het Nederlands zouden hebben opgevoed (waarbij trouwens ook kan worden aangestipt dat niet blijkt dat de ouders zelf de eerste jaren van hun verblijf in België hiervoor het Nederlands voldoende machtig waren om hun kinderen in deze taal op te voeden), kan evenmin worden aangenomen dat dit stiefkind het Spaans onmachtig zou zijn, zoals dit wordt voorgehouden. Zelfs al vergt de omschakeling naar onderwijs in een andere taal enige aanpassing, blijkt niet dat dit kind de kennis van het Spaans niet op korte termijn kan bijschaven zodat aansluiting kan worden gevonden bij het Spaanstalig onderwijs. De ouders en het familiale netwerk kunnen het kind hierop trouwens voorbereiden en het kind hierbij actief ondersteunen. De Raad merkt verder op dat de bestreden beslissing zelf nog geen verplichting bevat voor verzoeker om het grondgebied te verlaten. De beslissing laat de ouders dus de mogelijkheid om zelf reeds de nodige voorbereidingen te treffen, om de overgang naar het Spaanstalig onderwijs in Spanje of de Dominicaanse Republiek vlot te laten verlopen en te maken dat dit geen noemenswaardige gevolgen heeft voor de schoolloopbaan van het kind. Er blijkt in deze omstandigheden geenszins dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat het kind haar schooljaar zou moeten onderbreken of dat dit kind een of meerdere schooljaren zou verliezen. Een en ander wordt geenszins concreet aannemelijk gemaakt. Verzoeker haalt het motief niet onderuit dat, ook wat zijn stiefdochter betreft, geen onoverkomelijke hinderpalen blijken om het gezinsleven buiten België verder te zetten. Evident heeft dit kind in België, al is het maar via de school, een bepaalde vertrouwde sociale omgeving, maar hiermee is nog niet aangetoond dat er concrete en noemenswaardige hinderpalen spelen die maken dat het kind niet redelijkerwijze met de ouders in Spanje of de Dominicaanse Republiek kan verblijven. Zij heeft ook nog een betrekkelijk jonge leeftijd.

Wat de stiefzoon betreft, heeft de Raad verder reeds geoordeeld dat verweerder niet op kennelijk onredelijke wijze stelde dat gezien zijn meerderjarigheid, hij de mogelijkheid heeft ofwel het gezin te vervoegen in de Dominicaanse Republiek of in Spanje of zijn gezinsleden in deze landen te bezoeken. Door thans louter te stellen dat de stiefzoon opgroeide in België en hier intussen hogere studies heeft aangevat, wordt het kennelijk onredelijk karakter van de beoordeling niet alsnog aangetoond. De stiefzoon kan zijn hogere studies verderzetten in België en via de moderne communicatiemiddelen en regelmatige bezoeken aan zijn gezinsleden in Spanje of de Dominicaanse Republiek de familiale banden onderhouden. Verzoeker toont niet concreet aan dat dit niet redelijkerwijze mogelijk is of dat dit disproportioneel ingrijpt in het gezins- of familieleven. Rekening houdend met de meerderjarigheid van de stiefzoon kan een voldoende zelfstandigheid worden aangenomen en, zoals aangeven, zijn er andere mogelijkheden om de gezinsbanden te onderhouden.

Ten slotte stelt verzoeker dat het ook voor zijn echtgenote moeilijk zal zijn om hem te volgen naar zijn land van herkomst, nu zij al meerdere jaren legaal in België verblijft, zij de taal leerde en zich integreerde, zij hier een sociaal en familiaal netwerk heeft opgebouwd en zij nog maar weinig banden heeft met haar land van herkomst. Hij merkt op dat zij recent een stage aanvatte in een woonzorgcentrum en hierna kan worden tewerkgesteld in dit centrum.

Met dit betoog overtuigt verzoeker niet dat er, wat zijn echtgenote betreft, in vergelijking met de vorige beoordeling door de Raad – die luidde dat er geen onoverkomelijke hinderpalen blijken om in Spanje of de Dominicaanse Republiek het gezinsleven verder te zetten – wezenlijk nieuwe elementen spelen die maken dat hierover alsnog anders moet worden geoordeeld. Het wordt niet betwist dat de echtgenote hier een leven heeft opgebouwd, maar hiermee wordt nog niet aangetoond dat er onoverkomelijke hinderpalen zijn die haar verhinderen met verzoeker elders het gezinsleven verder te zetten. Rekening houdend met de Spaanse nationaliteit van de echtgenote, het gegeven dat zij net als verzoeker in de Dominicaanse Republiek is geboren en het gegeven dat zij niet concreet aantoont dat zij geen familiale en andere banden meer heeft met een van deze landen, blijkt niet dat het voor haar bijzonder moeilijk zou zijn om haar leven in een van deze landen opnieuw op te pikken. Het is ook niet kennelijk onredelijk van verweerder om er rekening mee te houden dat de echtgenote bij het aangaan van het huwelijk en

het stichten van een gezin met kinderen met verzoeker kennis had van het strafrechtelijke verleden van verzoeker en dus ook diende te weten dat dit in België verblijfsrechtelijke consequenties kon hebben. Waar thans wordt opgemerkt dat de echtgenote in België een stage in een woonzorgcentrum zou hebben aangevat, merkt de Raad op dat niet blijkt dat verzoeker dit gegeven op enig ogenblik aanbracht bij het bestuur, zodat niet blijkt dat het bestuur hiermee op zich rekening kon houden. Het blijkt ook een zeer recent gegeven te zijn. In ieder geval wordt hiermee het motief niet onderuit gehaald dat de echtgenote sinds 2013 niet werkt. Het is geenszins een vaststaand gegeven dat een stage ook zal resulteren in een arbeidsovereenkomst en officieel werk. Hiermee blijkt niet alsnog een economische verankering in België die maakt dat het voor de echtgenote bijzonder moeilijk zal zijn om verzoeker te vergezellen naar Spanje of de Dominicaanse Republiek.

Andermaal kan de Raad niet vaststellen dat verweerder de situatie van verzoeker en zijn gezinsleden op disproportionele wijze heeft beoordeeld in de belangenafweging. In de gegeven omstandigheden toont verzoeker niet met concrete argumenten aan dat het hoger belang van de betrokken minderjarige kinderen wordt miskend. Verweerder heeft oog gehad voor hun gezinseenheid, met name door aan te geven dat het gezinsleven van de betrokken minderjarige kinderen met hun moeder en (stief)vader ook in Spanje of de Dominicaanse Republiek kan worden verdergezet, en aangegeven dat niet blijkt dat de belangen van deze kinderen hierdoor zouden worden geschaad. Verzoeker maakt geenszins concreet aannemelijk dat hierover anders moet worden geoordeeld en het welzijn en de belangen van deze kinderen alsnog dreigen te worden miskend.

Wat het ingeroepen privéleven in België betreft, herhaalt verzoeker dat hij hier zes jaar verblijft, dat hij hier vrienden heeft gemaakt en dat hij intussen werk heeft gevonden. Verzoeker toont allereerst niet concreet aan dat hij hier dermate hechte vriendenrelaties heeft opgebouwd die vermogen op te wegen tegen de vastgestelde redenen van openbare orde. De duur van het verblijf en de tewerkstelling in België zijn verder nadrukkelijk in de beoordeling en belangenafweging betrokken. Verzoeker gaat niet concreet in op de motieven hieromtrent. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat enig concreet aspect dat zijn situatie kenmerkt ten onrechte niet in de beoordeling is betrokken en brengt evenmin argumenten naar voor die wijzen op het disproportioneel karakter van de beoordeling. Verzoeker weerlegt geenszins de motieven dat de sociale en culturele integratie in België niet opweegt tegen de familiale, culturele en sociale banden die hij nog heeft met Spanje dan wel de Dominicaanse Republiek en dat de economische integratie in België redelijkerwijze geen hinderpaal vormt voor het nemen van de bestreden beslissing.

Gelet op de specifieke omstandigheden van deze zaak, is de Raad er niet van overtuigd dat er, gelet op verzoekers privé- en gezinsleven in België of nog het hoger belang van de betrokken minderjarige kinderen, sprake is van elementen die zodanig zwaar wegen dat deze opwegen tegen de vastgestelde redenen van openbare orde.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.2.4. Daargelaten de vraag naar de directe werking van de artikelen 3, 6, 7 en 9 van het Kinderrechtenverdrag, merkt de Raad op dat verzoeker deze bepalingen enkel geschonden acht indien hij zou worden gescheiden van zijn minderjarige kinderen. Niet enkel betreft de bestreden beslissing geen verwijderingsbeslissing, en gaat deze hiermee ook niet gepaard, ook volgt uit de voorgaande bespreking in verband met artikel 8 van het EVRM dat het geenszins is aangetoond dat de bestreden beslissing ertoe zal leiden dat hij noodgedwongen zal worden gescheiden van zijn minderjarige kinderen of zijn minderjarige stiefdochter. Er zijn geen onoverkomelijke hinderpalen aangetoond voor deze kinderen om samen met verzoeker en zijn echtgenote het gezinsleven buiten België verder te zetten, zoals in Spanje of de Dominicaanse Republiek, en er blijkt niet dat hierdoor het hoger belang van deze kinderen zou worden miskend. In deze omstandigheden kan een schending van de vermelde artikelen uit het Kinderrechtenverdrag in geen geval worden aangenomen.

2.2.5. Het middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. I. CORNELIS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
dhr. T. LEYSEN,	griffier

De griffier,	De voorzitter,
T. LEYSEN	I. CORNELIS